

Ve sonunda Rojava'ya evrilttik yolumuzu... Çalışmalarımıza ilk olarak T. Kürdistanı'nda IŞİD terörü ile Şengal'den kaçan on binlerce Êzidî Kürdünün barındığı bölgelerde başladık. Buradan ise Irak üzerinden bir devrim filizinin açtığı Rojava'ya geçtik. Bu-

rada kaldığımız süreç boyunca YPG'den YPJ'ye, Savunma Bakanlığı'ndan Kadın Bakanlığı'na, radyo ve televizyonlardan kadın dayanışma evlerine kadar birçok kurumla görüşmeler yaptık. İzlenim ve röportajlarımızı okurlarımıza bir dosya halinde hazırladık.

DOSYA-1: Rojava 08-09-10-11

özgür gelecek

Haftalık

Pêşeroja Azad

Sayı: 07

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

25 Eylül Ekim 2014

Emekçinin Gündemi

Sınıf sendikacılığı...

Sayfa 05

Gündem

Egemenlerin saltanalarına...

Sayfa 03

Pusulâ

Hastalığın tedavisi olarak...(3)

Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

Kobanê için ses ver!

Merhaba, IŞİD'le işbirliği içerisindeki TC Pirsûs'ta Kobanê için ses veren halka, gerçek mermisi, gaz bombası, TOMA'sıyla saldırıyor. Ancak sınırın iki yanında da direniş büyüyor; halk zulme boyun eğmiyor.

Gündem bu kadar yakıcılığını korurken geçtiğimiz haftalarda Rojava'ya giden muhabirlerimizin röportaj ve izlenimlerinin yer aldığı dosyanın ilkine bu sayımızda yer verdik ve önümüzdeki sayılarda da dosyamız devam edecek.

Diğer yandan Pirsûs'a giden muhabirlerimiz TC'nin bölgedeki saldırılarını, halkın sınırdaki direnişini, dayanışma ruhunu aktarma çabası içerisinde. Çok sayıda kişinin yaralandığı ve gözaltına alındığı bu süreçte bir muhabirimiz "sahte basın" denilerek gözaltına alındı ve bir başka muhabirimiz ise gaz bombalarıyla yaralandı. Hem dayanışmayı hem direniş kırıkmak hem de bölgedeki zulmün halka aktarımını engellemek istiyorlar. Ancak bunu başaramayacaklar!

Ji bo Kobanê deng bide!

ABD ve TC güdümlü IŞİD'in bu kez adresi Kobanê oldu. Ancak Rojava devriminin 3 merkezinden biri olan Kobanê'ye dönük bu saldırı karşısında hem Rojava'dan hem de T. Kürdistanı'ndan yapay sınırlara, tel örgülere rağmen örülen destansı direniş, Kobanê'ye dönük saldırının hedefine ulaşamayacağını gösteriyor. Ortadoğu'da IŞİD terörüne mahkum edilmeye çalışılan halklara umut olan Kürt ulusunun devrim filizi Rojava ve YPG'nin silahlı mücadelesine dönük bu saldırı ile amaçlanan hem Kürt ulusunun kazanımlarını elinden almak hem de Ortadoğu'ya yayılan bu umudu kırmaktır. İşte bu yüzden Kobanê'yi IŞİD'la, Pirsûs'u TC askeri ile ablukaya alıyorlar.

Şimdi emperyalistler ve yerli işbirlikçileri eliyle geliştirilen bu saldırıya karşı sırtında çocuklarını ve can havliyle kaçırabildikleri eşyalarını taşıyan Rojava halkının yüküne ortak olma ve Kobanê direnişine ses verme zamanı!

“Büyük İzmir Yangını” TC’nin bir katliam halkası...

Tarih: 13 Eylül 1922. Yer: İzmir. Dönem: “Kurtuluş savaşı” yılları! Türk Devleti’nin “İzmir’de Yunanlıları denize döküyoruz” diyerek Yunan ordusuyla savaştığı günlerde Yunan ordusunun geri çekilmesi ile 9 Eylül 1922 tarihi, kitaplara “İzmir’in Kurtuluşu” olarak geçer ve bu “kurtuluş” günümüzde hala törenlerle “kutlanmaktadır”! Resmi tarih, bu “kurtuluşu” sayfalarına yazıp nesilden nesile ezberletirken, aynı yıl 9 Eylül gününü takip eden 13 Eylül’de yaşanan katliama dair tek bir cümle yazmaktan sakınmaktadır.

O dönemde Yunan halkının yanı sıra Rum ve Ermeniler İzmir’de yoğun olarak yaşamaktadır. Ancak 13 ile 18 Eylül günleri arasında “Gavur İzmir’in tutuşmasıyla rakamlar net olmamakla birlikte 65 bin Ermeni ve Rum yanarak, boğularak yaşamını yitirir ve Yunanca ismiyle **Symrna** olan kentte, bu kesimlerden neredeyse “eser” kalmaz.

Tarihe “Büyük İzmir Yangını”

olarak geçen bu katliamda yananlar ve boğulanlar dışında kalan Ermeni ve Rum halkı İzmir’i terk ederek göç etmek zorunda kalır. Her kalıntısında, mimarisinde, yıkılmış, camiye dönüştürülmüş kiliselerinde bu halkların nice izine rastlamak mümkünken; yıllar önce çıkarılan bu yangın hakkında özellikle son kuşakların hiç haberi yoktur ya da “en iyi ihtimalle” bu büyük yangının Yunanlılar tarafından çıkarıldığı yalanından haberdardırlar. Bu katliamın üzeri “itina” ile örtülmüş, gizlenmiş, asimilasyonla çok kültürlü nüfus Türkleştirilmiştir.

Yangının Yunan ordusu tarafından çıkarıldığına dair söylentiler yayılsa da, 9 Eylül günü şehrin Yunanlıların değil Türklerin elinde olduğu gerçeği bir tarafta durmaktadır. Yine şehirde yangının 6 gün sürmesine rağmen, söndürülme girişiminin olmaması, yanan mahallelerin Rum ve Ermenilere ait olması gibi pek çok bilgi de yangının kim ve ne

amaçla çıkarıldığına dair net bilgiler ortaya koymaktadır.

Şehirde o dönem Ermeni ve Rum halkının çok az olduğunu iddia edenler, atalarına ait şu bilgileri yok saymaktadırlar; 1914 Osmanlı nüfus sayımına göre İzmir’de bulunan 211 bin nüfusun 73 bini Rum, 19 bini Ermeni, 24 bini Musevi ve 1.785 Levanten (Latin)’dir. Yine araştırmacı **Kondoyannis**’e göre 1921 için İzmir’in toplam nüfusu 276 bindi; bunun 140 bini Rum’du.

“İzmir hatırlıyor”

Katliam dair söylenecek pek çok şey varken, katliamın 92. yılında İzmir’de **Yüzleşme Atölyesi** tarafından düzenlenen “**Komşularımızı, hemşerilerimizi anıyoruz**” etkinliklerine de değinmek gerekmektedir. “**İzmir Hatırlıyor**” afişleri ile yapılan tanıtımla etkinliklere başlayan Yüzleşme Atölyesi ile **Farkında mısınız İklim Değişiyor Derneği (FİDEDER)** ile ortak yürüttüğü, Açık Toplum Vakfı, Fransız Kültür Merkezi ve İzmir Mimarlık Merkezi’nin desteklediği etkinlikler **13-18 Eylül** tarihleri arasında gerçekleşti.

Yüzleşme Atölyesi, Basmane Garı’nda yaptığı yürüyüşün ardından, “**Sen mi yaktın ben mi yaktım**” başlıklı bir panel yaptı. Sonraki günlerde bu kapsamda yönetmen **Chrysovalantis Stamelos**’un da katılımıyla belgeseli “**Hello Anatolia**”nın gösterimi, Fransız Kültür Merkezi’nde gerçekleştirildi ve sonrasında söyleşi yapıldı. Filmin ilk sahnelerinden itibaren şehrin güzelliklerine bir yolculuk yapmaya başlasanız da, pek çok sahnesinde de “çeşitli yerlere” asılı koca Türk bayrağı

ile şovenizmin açık hedefi olmak zorunda kalıyorsunuz.

Kemalist bir Yunan Belgeseli

Yönetmen Stamelos, Amerikalı bir Yunan olarak İzmir’de yaşadığı evlilikten sonra buraya yerleşmeye ve kendi köklerini bulmaya karar verir ve İzmir’i baştan sona gezmeye kendi deyimi ile “keşfetmeye” başlar. Rum ve Ermenilere ait pek çok yer keşfeden yönetmen, sık sık Rumlara ve Ermenilere ait mimarilerin Türkler tarafından çok iyi korunduğunu, restore edildiğini göstermeye çalışmış belgeselinde.

Filminde, konuştuğu Rum, Ermeni ya da farklı inançlara mensup birçok kişi İzmir’i çok sevdiğini, İzmir’de kendileri yabancı hissetmediklerini belirtirken, Atatürk’le anlarına da mutlaka değinmekte fayda görüyor. Bu anlamda filmin asimilasyonun bir parçası olmaktan kurtulmadığı açıktır. Diğer etkinliklerde olduğu gibi bu belgesel de, duyarlılık oluşturma anlamında bir olumluluk olarak görülmeyle birlikte esas anlamda bu katliama ışık tutarak bir hesaplaşmanın adımı sayılması anlamında eksik kalmaktadır. Yer yer Türk Devleti’ni masum göstermeye, yangının unutturulmasıyla yoğun bir asimilasyon politikasının yayılmasına olanak sunması anlamında olumsuz bir etki bırakmaktadır.

Oysa çok nettir ki Türk devleti bu katliamda olduğu gibi nice katliamlara imza atar ve bunu unutturarak asimilasyon politikalarına devam eder. Bizler bunu Dersim’den, Sivas’tan, Maraş’tan, Roboski’den çok iyi biliyoruz.

“Biz bitti demeden bu festival bitmez”

İstanbul: 9. ’su düzenlenen **Sarıgazi Halk Festivali**, 3. gününde polisin saldırısı ile karşı karşıya kalmıştı. Onlarca kişiyi yaralayan polis, festivali bitirmek istemişti. Polisin bu saldırıları nedeniyle son günü gerçekleştirilemeyen festival daha güçlü katılımıyla **21 Eylül** günü “**Biz bitti demeden bu festival bitmez**” şiarıyla gerçekleştirildi.

İlk olarak Taksim’de gerçekleştirilen Kobanê’ye destek eylemine ses vermek ve Kobanê direnişini selamlamak için Vatan İÖO önünde toplanan **Partizan**, **ESP**, **DBP**, **Kaldıraç**, **DHF**, **AkaDer**, **YDG**, **YDK** ve **SKM** buradan festival alanına bir yürüyüş gerçekleştirdi. Hava muhalefetine rağmen coşkulu ve kitlesel gerçekleşen festivalde birçok sanatçı, kurum ve kuruluş destek verdi.

Festival coşkuyla gerçekleştirildi

Festival alanında ise işçi cinayetinden Rojava’ya kadar birçok politik gündeme vurgu yapıldı. Alana Denizlerin, Mahirlerin, 17’lerin, komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın, Beş Kızıl Karanfil’in fotoğraflarının bulunduğu

pankartlar asıldı. Ayrıca “**Mahir Çetin ölümsüzdür!**” **Yeni Demokrat Gençlik** imzalı pankart da asıldı. Festivalin başlamasına saatler kala Dersim’den gelen bir haberle Dersim dağlarında kaza sonucu ölümsüzleşen MKP-HKO gerillası **Tugay Akdemir** kavga sloganları ile anıldı. Alana giren Partizanlar ise, Kaypakkaya’nın resminin bulunduğu “**Halka önder Partizan**” yazılı pankart taşıyarak “**Tugay Akdemir ölümsüzdür**” sloganlarını attı. Devrimci dayanışmanın ön plana çıktığı alanda kitle sıklıkla “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**” sloganlarını haykırdı.

Pınar Aydınlar, Grup Munzur, **Koma Gule Xerzan**, Kutsal Evcümen, **Grup İsyen Ateşi** ve daha birçok sanatçının sahne aldığı festivalde coşku bir an olsun eksilmedi. Etkinlikte HDP Eşbaşkanı **Figen Yüksekdağ** ve Ovacık Belediye Başkanı **Fatih Mehmet Maçoğlu** birer konuşma gerçekleştirdi. Maçoğlu; festivali selamlarken, Sarıgazi halkına Ovacık halkının selamını getirdiğini belirtti. Yüksekdağ ise Rojava direnişini selamlayarak “**Katli-**

ma karşı barış ve kardeşlik için daha iyi yaşanabilir bir dünya için herkes sınırlarını aşmak zorundadır” diyerek direnişe destek ve katılım çağrısı yaptı.

Konuşmaların ardından festival örgütleyicileri de birer konuşma gerçekleştirdiler. Partizan adına yapılan açıklamada emperyalistlerin Ortadoğu politikalarına değinildi, emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının Rojava’da hayata geçirdikleri katliama karşı direniş çağrısı yaparak “**Rojava ezilenlerin tarihine düşen bir not, egemenlerin sal-**

tanatına inen bir darbedir” denildi. Ayrıca, festivale dönük saldırıyı da protesto eden Partizan, devletin hapishaneler politikalarına da değinerek **Nihat Konak**’ın ve birçok siyasi tutsağın infazının yakılmasına da değindi. Partizan, son olarak Dersim dağlarında ölümsüzleşen MKP gerillası Akdemir’i de anarak “**Tugay Akdemir onurumuzdur**” dedi. Açıklamanın ardından festival, İsyen Ateşi’nin Sarıgazi direnişine ilişkin bestesi ve coşkulu halaylarla son buldu.

Egemenlerin saltanatına inen darbe: ROJAVA!

Emperyalistlerin ve eli kanlı uşaklarının Ortadoğu'yu dizayn çabalarının bir ürünü olan gerici IŞİD çetelerinin hedef tahasına koyduğu Rojava'da direniş, destanlar yazarak ve kan-can pahasına sürüyor. İnsanlık tarihinin çöplüğünden fırlayan dünya gericiliğinin uzantısı IŞİD çeteleri, gücünü ve hedefini bu bölgeye yöneltiyor. Başta Kürt ulusu olmak üzere Türk, Süryani, Arap ve diğer milliyetler ile inanç gruplarından ezilenlerin öfkesi, direnci ve özgür bir geleceğe dair özlemi, halkları birbirinden ayıran yapay sınırları tarumar ediyor. Rojava Devrimi, dünyanın gözleri önünde kuşatılarak yok edilmeye çalışılırken; devrimin sesine kulak veren, soluk olmaya çalışanlar ise sınırları aşarak siperlerde yerlerini aldılar bile.

Faşist TC devletinin ise binlerce tır silah yardımı yaptığı, masaya oturup müzakere ettiği, dünyanın gözleri önünde açıktan desteklediği ve Başbakan Davutoğlu'nun ifadeleriyle "Terörist değil öfkeden bir araya gelmiş reaksiyon" örgütü olarak lanse ettiği IŞİD çeteleri yönünü Kobanê'ye yöneltirken; IŞİD'in destekçisi TC devleti ise kolluk kuvvetlerini, Kobanê'ye destek olmak için sınırdan toplanan halka saldırttı. Dolayısıyla TC; Kobanê'den, Rojava'dan ve orada süren devrimden duyduğu rahatsızlığı gözler önüne serdi bir kez daha.

Suriye'den gelen sünni mültecileri, Esad karşıtı ittifakta siyasal rant için ülkeye alan, devrik İhvan liderlerini Türkiye'ye davet eden Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın, mevzubahis Kürtler olduğunda sergilediği bu tavır ilk de değil aslında. TC devleti, daha önce "çözüm ve barış" türkülerine yeni sarıldığı dönemde de sınıra duvarlar örmeye kalkışmış, Kürt halkını birbirinden ayıran yapay sınırları büyütme istemiştir.

Gelinen aşamada yaşanan süreç, TC'nin sistematik anlamda Kürt halkı karşısında izlediği politikadan ve bu politikaya öz veren faşist karakterinden ayrıksı değil. Bu politika, günceldeki bir dizi politik gelişme ve TC'nin özellikle Gezi İsyanı'ndan beridir devam eden ve önümüzdeki süreçte artma emareleri gösteren depremlerinin de etkilerini barındırmaktadır.

Bölgesel savaşın "Aşıl Topuğu": Rojava!

Yukarıda belirttiğimiz gibi, sorun temelde stratejik bir karakter barındırmaktadır. Hem TC açısından hem de emperyalist güçler açısından istenilen, Ortadoğu tahayyülünde Rojava'ya yer tanınmaktır. Zira bu, Rojava'daki devrim gerçekliğinden ve emperyalistlerin planlarını bozan realitesinden bağımsız olmakla birlikte; bugün Kobanê'ye yönelik IŞİD saldırıları, IŞİD'in geleceği açısından da stratejiktir.

Bilinmektedir ki, IŞİD emperyalistlerin ihtiyaçları ve Ortadoğu'ya yönelik dizayn çabalarının bir ürünüdür. Ancak gelinen aşamada Şii güçlerin Irak seçim-

lerinde cumhurbaşkanlığına müdahale siyle birlikte, Irak'ta politik dengelerin sallantıda olduğu bir kez daha gün yüzüne çıkmıştır. Emperyalist güçlerin hedeflediği Suriye ve İran gibi güçlere yakın duran Irak Şiiilerinin bu ahvali, başlı başına emperyalistler için sorun barındırmaktadır. Zira IŞİD saldırıları ile birlikte parçalanan Irak tablosunda, emperyalistler siyasal hegemonya kurmakta zorlanırken; bu ahval, Şii güçleri İran'ın ellerine bırakmakla eş anlamlıdır. Bu nedendir ki, Irak'ta son cumhurbaşkanlığı tartışmalarında siyasal otorite Şiiilere "sunulmuş"tur.

Yine bu nedendir ki emperyalist

güçler, IŞİD karşıtı bir koalisyona gitmiş ve IŞİD'e saldırılar gerçekleştirmeye yönelmiştir. Ancak bu, sadece Irak'taki IŞİD için geçerlidir. Zira emperyalist güçler; Irak'ta oluşan yeni hükümete, itibar sağlamak ve otorite alanı açmak istemektedirler. Bunun için de öncelikle Musul'un geri alınması emperyalistler açısından hedeftir. Musul düşerse, IŞİD Irak'ın diğer bölgelerinde de barınmayacaktır. Koalisyonun hesabı, IŞİD'i tümüyle Suriye'ye yönlendirmek ve böylece hem Rojava'yı hem de Suriye'deki Esad yönetimini sıkıştırmaktır. IŞİD ve onu yönlendiren güçler, bu senaryonun gerçekleşebilme olasılığına karşı, Suriye'de kendilerine daha fazla alan açmak istemektedirler. Bunu da iki yerde yapabilirler. İlki Hesekê üzerinden Cizîre bölgesine, ikincisi de Kobanê üzerinden üç kantona saldırarak. Bunlar içerisinde, en makul olanı IŞİD'in merkez üslerinden olan Rakka'ya yakınlığı ve Rojava'nın en küçük kantonu olması itibarı ile Kobanê'dir. Ek olarak, IŞİD çetelerinin Rojava üzerinden ilerlemesi, hem İran'ın ticaretini de engelleyecek olan Fışabur Sınır Kapısı'nın IŞİD'in kontrolüne geçmesini sağlayacaktır.

Değinmeden geçemeyeceğimiz diğer konu olan ÖSO çeteleri ile YPG'nin ortaklaşması da, burada anlam kazanmaktadır. Zira, ÖSO yekpare bir örgüt olmayıp Suriye'de Esad'a karşı olan gerici onlarca çeteden oluşmaktadır. Bu durum içerisinde, uzun vadede Suriye'ye yönelik böyle bir tablonun açığa çıkması; ÖSO açısından da rahatsız edici olmakta ve Suriye'ye dair planlarını bozmaktadır. Yine benzeri bir durum da Esad güçleri açısından söylenebilir. Bu nedenle Esad Güçleri Halep civarlarında IŞİD'a saldırıda bulunmuştur.

TC'nin Kürt açmazı...

Tartışmanın yönünü TC'ye çevirdiğimizde ise; Rojava özgülünde siyasetinin gözle görünen ilk niteliği, birden çok açmaz barındırdığıdır. Eski Dışişleri Bakanı ve

şimdiki Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun "sıfır sorun" siyasetinin çöküşü ile birlikte; Ortadoğu özgülünde politikasız kalan TC devleti, tarihsel Kürt düşmanlığı siyasetine ek olarak güncel anlamda da bir denge tutturmaya çalışmaktadır. TC'nin Rojava'ya yaklaşımı da bu anlamda ikili bir karakter taşımaktadır. İlki; Tarihsel mirası olan ve Kürt halkının kazanımları ile ülkemizdeki Kürt Mücadelesini ivmelendirecek gelişmeler hedefleyen karaktere sahip olması. Diğer yanı, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki Sünni eksenli bir kamplaşmayı hedefleyen siyasetine eklenmek, TC'nin Ortadoğu yöneliminin omurgasını oluşturmaktadır.

Tam da bu nedendir ki, Arap Baharı sonrası Suriye'de başlayan iç savaşla birlikte açığa çıkan ve TC'nin mezhepçi eksenine uygun olan ÖSO, El Nursa ve IŞİD gibi tüm çeteleri TC desteklemiştir. Tırlar dolusu silah yardımlarında bulunmuş, Hatay'da askeri kamplar kurmuş ve bölgeye yönelik militan akışının koridoru olmuştur. Rojava'da devrim gerçekleşip kantonlar özerklik ilan ettiği dönem, Ahmet Davutoğlu'nun "Biz oldu-bittiye müsaade etmeyiz. Ne gerekiyorsa yaparız" demişti. Gelinen aşamada, TC'nin desteklediği güçler TC adına "gerekeni" yapmaktadırlar. Ve bu tablo, TC'nin süreç karşısındaki konumlanışını da belirlemektedir. TC, IŞİD'e karşı kurulan koalisyonda yer almazken; son olarak Kobanê saldırılarının başlamasının ardından 3 araç dolu askeri malzemeyi IŞİD'e teslim etmiştir.

100 küsur gündür rehin tutulan 49 konsolosluk çalışanı için IŞİD'le müzakere yapan TC, bazı basın kuruluşlarının (Oda TV) geçtiği habere göre ise 49 rehin için 49 tank IŞİD'e vermiştir. Tüm bu

tablonun deşifre olduğu alan ise, Kobanê'ye destek olmak için sınıra giden halka yönelik saldırılar olmuştur. TC askeri güçleri Suruç ilçesini komple ablukaya almış, otobüs girişlerini engellemiş ve bir şekilde destek çadırlarına ulaşan kitleye ise TOMA, biber gazı ve gerçek silahlarla saldırıda bulunmuştur.

Önümüzdeki süreçte ise, emperyalistlerce IŞİD'e yönelik gerçekleştirilecek muhtemel bir askeri müdahalede TC yer alma ihtimalini de tartışmaktadır. Ancak bu tartışmanın da ana eksenini, 'tampon bölge' adı altında Kürtlere karşı silahlı güçleri ile bölgede bir konumlanmayı barındırmaktadır.

Kobanê için ya şimdi, ya hiç!

Gelinen aşamada göze batan ilk gerçek, TC'nin her seçenekte Kürt halkının karşısına açıktan konumlanacağıdır; bölgeye yönelik TC'nin politik tespitlerinin ana eksenini Kürt halkının oluşturduğu bilinmektedir. Bu anlamda tablo açık ve nettir. Süreç, Rojava özgülünde devrimi boğmaya ve bir şekli ile Kürt halkının ileri kazanımlarını yok etmeye yönelmektedir. TC sistematik anlamda saldırganlık düzeyini yükseltirken tablo, aciliyetli görevlere işaret etmektedir.

Zira, muhtemel emperyalist müdahaleden sonra IŞİD'in Suriye'ye güç kaydıracağı ve bunun Esad'ı sıkıştırma ihtimalinden ötürüdür ki, emperyalistlerin işine geleceği nettir. Bu da Rojava'da süren direnişin, küresel politik havayı etkileyecek kadar stratejik bir anlam barındırdığını göstermektedir. IŞİD'in Kobanê'de yenilmesi Rakka'da, Rakka'da yenilmesi Suriye'de, Suriye'de yenilmesi ise yok olması anlamına gelecektir.

Bu anlamda, on binlerce Kürdün sınırları tarumar ederek siperlere koştuğu bir yerde; ülkemiz devrimci hareketinin de yönelmesi, sürecin yüklediği devrimci görevleri pratikleştirmesi gerekmektedir. Rojava, emperyalizmin bölgesel planlarının kırılacağı yerdir. Akan kanın, tarihin devrimci ırmağını coşturduğu bir yerde siperlerde yan yana durmamak, TC'nin IŞİD'e uzattığı yardım elini kopartmak, halka sıkı kurşunlara siper olmak, devrim iddiasını büyütememeye eşittir. Rojava için, devrim için ve Kobanê için ya şimdi, ya hiç!

Kınık'ta iş cinayetleri protesto edildi

H. Merkezi: Soma'da yaşanan maden faciasında onlarca insanın kaybeden İzmir'in Kınık İlçesi'nde, DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'in Soma Temsilciliği bir yürüyüş gerçekleştirerek iş cinayetlerini ve güvencesiz çalışma koşullarını protesto etti. Kınık Taksim Meydanı'nda buluşan işçiler, Hükümet Konağı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Hükümet Konağı önüne gelindiğinde basın açıklamasını okuyan Dev Maden-Sen Ege Bölge Temsilcisi **Hacay Yılmaz**, Türkiye'de her yıl savaşlarda ölen insanlardan daha fazla iş cinayeti yaşandığına dikkat çekerek, "Bu ülke de, gökdelenler, devasa alışveriş merkezleri işçilerin canları ve kanları üzerinde yükseliyor. Bir avuç kömür için nice yaşamlar yok oluyor. Bunun sorumlusu ve nedeni sermaye düzenidir" dedi.

Küçükyalı'da inşaat işçisi isyanda!

H. Merkezi: 15 Eylül günü bir işçinin 3 metre yükseklikten düşerek yaralandığı Rönesans Holding'e bağlı Rönesans İnşaat'ta çalışan işçiler, 16 Eylül'de öğle yemeği molasının ardından iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

İşçiler bu eylemle, hem güvencesiz ve esnek çalışma koşullarının yol açtığı kazayı hem de düşen işçinin fotoğrafını çeken işçinin işten çıkarılmasını protesto ettiler. Taşeron inşaat işçileri eylem boyunca talepleri kabul edilene kadar işbaşı yapmaktan kararlı olduklarını söyleyerek bir araya geldiler.

"**Taşeron işçisi yalnız değildir**" ve "**İnşaat işçisi köle değildir**" sloganları eşliğinde patron ve şeflerin bulunduğu saha alanına yürüyen işçiler taleplerini patron ve şeflere ilettiler ve daha iyi çalışma konusundaki talepleri kabul edilene kadar işbaşı yapmayacaklarını söylediler.

AKP'nin torbasından patrona

"İtibar koruması" çıktı!

Devletin önümüzdeki süreçte taşeronu yaygınlaştırırken iş güvenliği ve işçi sağlığı meselesinde denetimsizliği ürettiği bir sürece girildiği görülmektedir.

DİSK-AR'ın açıkladığı rakamlara göre günde ortalama 80 iş "kaza"sının yaşandığı ülkemizde, iş güvenliği her gün önemi artan bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. 12 yıllık AKP iktidarı süresince resmi rakamlara göre 11 bin 282 kişinin işçi cinayetlerinde katledilirken, bir soykırıma ulaşan rakamları açığa çıkartan temel olgu ise, egemenlerin ve onların siyasal temsilciliğini üstlenenlerin, yasal dönüşümlerle birlikte çalışma hayatını sürükledikleri ahvaldir. İşçi yaşamını bir 'malîyet planlaması' olarak tartışan sistemin, gelinen aşamada bu çerçevedeki bir dizi yeni düzenlemesi de Torba Yasa ile birlikte varlık kazanmıştır.

Torba Yasa'ya dair AKP yetkilileri işçilere, iyileştirme, çalışma hayatını düzene sokma gibi reklamlar yapa dursun buna varlık kazandıran ruhun ne olduğu, daha yasanın meclisten geçmesinin ilk günlerinde deşifre olmaya başlamıştır. Bu ruh, AKP yetkililerinin Başbakanlık'ta düzenlediği Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Sosyal Taraflar Toplantısı'nda sergilenmiş ve toplantıda artan işçi katliamlarını değerlendiren Başbakan Ahmet Davutoğlu sürece müdahale etmeleri gerektiğinin altını çizerek bunun temel gerekçelerini ise "*İş dünyası itibar kaybına uğramasın*" şeklinde ifade etmiştir.

Egemen sınıfların 12 yıldır esas siyasal temsilcisi olan AKP'nin süslü-püslü ifadelerle piyasaya sürdüğü ve neredeyse hiç tartışılmadan meclisten geçirdiği Torba Yasa, özellikle Soma Katliamı'nın ardından maden işçileri arasında açığa çıkan tepki ve devamında Torunlar Center'e kadar uzanan yelpazede; yaşanan işçi katliamlarıyla alana yansıyan öfkeyi bir şekli ile bastırmanın kaygılarını taşıyan, paravanın ardında ise dönen gerçek başkadır.

Torba Yasa ile denetim gevşetiliyor...

Torba Yasa ile birlikte gelen düzenlemede; "*belirlenen niteliklere ve gerekli belgeye sahip olmayan ancak 10'dan az çalışanı bulunan ve az tehlikeli sınıfta yer alan işyeri işverenleri veya işveren vekili tarafından Bakanlıkça ilan edilen eğitimleri tamamlamak şartıyla işe giriş ve periyodik muayeneler ve tetkikler hariç iş sağlığı ve güvenliği hizmetlerini yürütebilirler*" denilmektedir.

Bu durumda, 10'dan az çalışanı olan az tehlikeli sınıf işverenleri veya vekilleri, bakanlığın düzenlediği eğitimleri tamamladıkları takdirde; iş güvenliği hizmetini kendileri verebilecek.

Yine yeni düzenlemede; "*Bu kanun kapsamında alınması gereken sağlık raporları işyeri hekiminden alınır. 10'dan az çalışanı bulunan ve az tehlikeli işyerleri için ise kamu hizmet sunucuları veya aile hekimlerinden de alınabilir*" ifadesi yer almaktadır. Buna göre 10'dan az çalışanı olan az tehlikeli işyerlerinde, işe girerken alınacak olan sağlık raporlarının devlet hastanelerinden veya aile hekimlerinden alınabileceği ifade edilmektedir.

Yani basit bir incelemeyle bile, devletin önümüzdeki süreçte taşeronu yaygınlaştırırken iş güvenliği ve işçi sağlığı meselesinde denetimsizliği ürettiği bir sürece girildiği görülmektedir. Ek olarak yasa ile getirilen düzenlemelerle taşeron sistemi kamuda yaygınlaşacaktır, ki Başbakan'ın itibar denklemi de burada anlam bulmaktadır.

Zira bilinmektedir ki ülkemiz Birleşmiş Milletler (BM) değerlendirmelerinde Taşeron Cenneti olarak lanse edilmekte, küresel emperyalizmin daralan pazarlar ve sıkışmış bir Ortadoğu gerçekliğinde yöneleceği bir ucuz işgücü diyarı olarak kavranmaktadır. Bu berbat

halden ötürüdür ki, ülkemizde gündem orta yerine direk gibi çakılırken, egemen sınıflar ise sistematik olarak işçi haklarına ve sınıfın kazanımlarına yönelmektedir.

Bahse konu ettiğimiz yaklaşım ise TC açısından yeni değildir. "Güzel ölen", "fitratında ölüm yazılı" olan, tersanelerde kum torbası niyetine kullanılan işçi sınıfı açısından bugün Torba Yasa ile getirilen düzenlemeler, TC'nin tarihsel mirasının büyütülmesi, yaygınlaştırılması ve genişletilmesinden ibarettir.

Milli Koruma Kanunu ile daha ilk kuruluş yıllarında çalışma kampları inşa eden TC devleti, Ermenileri, soykırım sürecinde toplama kampları gibi kamplara dönüştürerek demiryolu inşaatlarında çalıştıran bir tarihsel mirasın üzerinden yükselmişti. Gelinen aşamada, AKP'nin yaptığı ise özü itibari ile başı olduğu devlete liyakatten ötesi değildi.

Son 12 yıldır, çalışma yaşamı büyük bir hızla güvencesizleştirilmekte, esnek ve taşeron çalışma koşulları an an üretilmektedir. Kuralsızlığın iş yaşamında ve üretim sürecindeki tek kural haline geldiği neo-liberal sistemde, TC açısından başka bir yönelim ve rota, doğasına aykırıdır. Tüm bu saldırılara ek olarak egemenler, sendikalara dair düzenlemeleri ile bu süreci parçalayacak tek güç olan sınıf örgütlülüklerini de tarumar etmenin hesabı içindedir.

Sistemin gelecek sürece dair kurgusu gözler önündeyken sınıf faaliyetine yönelimimiz de bu çerçeveyi ve rotayı kapsamalı ve bir yönelim geliştirmelidir. Güvencesiz ve taşeron çalışanları örgütlemenin, önümüzdeki yıllarda sınıf hareketinde nasıl bir alanı kaplayacağı daha şimdiden gözler önündedir.

“Mağdur olmak için depreme gerek yok!”

Ankara: Wan'da yaşanan depremin ardından İŞ-KUR'da işe başlayan 7 binden fazla işçi 13 Haziran günü hukuksuz bir biçimde işten çıkarılmıştı. Ardından çeşitli hukuki yollara da başvurarak bir direniş başlatan işçiler; birçok bakan ve milletvekilleriyle görüşmüş, ancak bunca emeğe karşın işçilerin talepleri yanıtız kalmıştı.

İşten çıkarılmalarının 90. gününde Ankara'ya yürüme kararı alan işçiler, 480 km yol yürüyerek direnişlerine Ankara'da devam ediyor. Abdi İpecki Parkı'nda “Ölmek var dönmek yok” diyen işçiler, gece gündüz parkta kalarak direnişi büyütüyorlar. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişin 6. gününde işçilerle bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Bize süreçten bahsedebilir misiniz?

Sedat Akgün: Depremden sonra İş-Kur aracılığı ile işe alınanlardan ve birçok vaatlerden sonra iş hakkı geri verilmeyen depremden mağdurlarından biriyim. Biz Wan'da yaşanan iki büyük depremden sonra iş gücü oyu yönetmeliği gereği 6 aylığına

geçici bir süre işe alındık. İşe alınma sebebimiz işsizliğin had safhada olduğu bölgede istihdamı artırmak, sosyal ekonomik hayatın canlanmasını sağlamaktır. Bu çalışma süresinin en fazla altı ay olacağını biliyorduk. Şöyle bir şey var, Wan'da insanların mağdur olması için deprem olması gerekmiyor. Geçici bir işin bize yetmeyeceğini, asgari ücret bile olsa kalıcı olması gerektiğini söylüyoruz biz. Ailemizin asgari noktada geçimini sağlayabilmek için buna ihtiyacımız var ve bu bizim sosyal bir hakkımız aslında. Mevcut hükümet de bu güce sahip!

13 kişilik bir platform oluşturarak taleplerimizle ilgili gerekli yazışmaları, ilgili ilgisiz tüm bakanlıklara, devletin en üst kademesinden en alt kademesine kadar herkese ilettik. Başta cumhurbaşkanı, başbakan ve bakanlar olmak üzere bu çalışmayı yürüttük. Tekrar kazanmış olduğumuz işlerimiz yine geçici bir süreliğine 6 aydan 9 aya çıkartıldı. Yine söyledik bu süre yeterli değil bizim için. Bölgenin mağdur olduğunu, bize kalıcı bir iş verilmesi gerektiğini söyledik. Bakanlıkla kalıcı bir iş alabileceğimize dair umut taşıdığımız bir görüşme yaptık. Ama 13 Haziran'a geldiğimizde çıkışlarımız verildi.

AKP'nin kuruluş yıldönümünde o zaman daha başbakan olan Erdoğan, sonrasında **Faruk Çelik** ile görüştük ve bizim mağdur olmayacağımıza söz verdiler. Yalnız son gelinen noktada AKP Wan milletvekili **Burhan Kaya-türk** bir daha işe alınma durumumuzun olmadığını, verilen sözde sıkıntı yaşadığını, bakanımızın değişiklik yaptığını ancak 44 bin işsiz içerisinde 1.500'ünü seçme şansının olduğunu söyledi.

Wan'ın merkezinde imza kampanyası başlattık, imza kampanyasındaki taleplerimizi bir kere daha meclise ilettik. Bir cevap alamadık, 10 Eylül günü Wan'a sembolik de olsa bir yürüyüş gerçekleştirdik.

Onurlu yaşam ve ailemizin asgari bir düzen geçinebilmesi için yaptığımız bu yürüyüşte polisler sert saldırısı ile karşı karşıya kaldık. Biz de Wan engelini aşarak Ankara'ya gitmeye karar verdik. Arkadaşlarımızın direnci ve ruhuyla, sendikaların desteğiyle Wan'dan Ankara'ya geldik. Bu noktada bizim umutlarımızı tekrar yeşerdi. Bizler diyoruz ki mücadelemizi verdiğimiz ekmeği almadan Ankara'dan dönmeyeceğiz.

“Türkiye’de güçlünün adaleti var”

- İşe geri alınması sürecine ilişkin hukuki bir süreç başlattınız mı?

- Çıkışımızın verilmesinin ardından birkaç baro ile görüştük, avukatlarla görüştük. Yalnız avukatların da söylediği “Türkiye’de güçlünün adaleti var, adaletin gücü yok” sözü tam bir gerçek. Anayasa tamamen patronu koruyan bir şekilde işliyor. Bizlere söylenen şu; 10 gün içinde işe dair bir dava açabilirsiniz. Davayı kazansanız bile işveren, şu hakka sahip; dilerse sizi işe iade edebilir, dilerse en son aldığı ücretin dört katı kadar size tazminat verir. Şimdi bizim burada dava açma amacımız üzüm yemek; bağıcı dövmek değil.

- Ankara’daki direniş nasıl devam etmeyi düşünüyorsunuz?

- Kararımız hızlı bir karar oldu ama öncesinde planlıydı. Tarih tutmadı, bizler Ekim ayında meclisin açılmasına müteakip bunu yapmayı planlıyorduk ancak daha erken oldu. Birtakım eylem planlarımız, programlarımız var. Yalnız bizler şunları belirtmek zorundayız: Biz şu anda hem bir mücadeleyi hem bir müzakereyi beraber yürüttüğümüz için mücadele verirken müzakereye zarar gelmesin; müzakere yaparken de mücadele devam etsin istiyoruz. Buradan halka tekrardan sesleniyoruz; **mücadelemizi kazanana kadar, ekmeğimizi alana kadar buradayız!**

Emekçinin Gündemi

Sınıf sendikacılığından ne anlıyoruz?

Sendika deyince aklımıza ilk sınıfın çıkarları doğrultusunda örgütlenmiş işçi örgütlenmeleri geliyor olsa da günümüzün sendika gerçekliği bunu karşılamamaktadır. Sendikaların ilk ortaya çıktığı ve geliştiği süreçlerdeki sendikal gerçeklik bu gün yoktur. Türkiye’de ve dünyada birçok farklı sendikal çizgi, ciddi bir karmaşa içerisinde var olma mücadelesi vermektedir. Esasta sendikal mücadeleye rengini veren ancak iki anlayıştan bahsetmek mümkündür. Birincisi sendikal mücadeleyi sadece ekonomik mücadeleyle sınırlayan çizgi; ikincisi ise sendikal mücadeleyi sadece siyasal bir mücadele alanı olarak gören anlayıştır. Ülkemizde hâkim olan sendikal anlayış daha çok birinci şıkta tanımlamaya çalıştığımızdır. Bu sıralamanın içerisine aklımıza gelebilecek bütün sendikalar, konfederasyonlar girebilir. Bunların içerisinde sadece KESK’in nispeten ikinci şıkta bolca savrulduğu görülmektedir. Ancak esasta onunda kendisini ekonomik taleplerle, yasalarla sınırlamadığını söylemek mümkün değildir.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız iki çizginin yani **ekonomik mücadele** ile **siyasal mücadelenin** sınıfın çıkarları noktasında birleştirilmesiyle savunulan sendikal çizgi ise sınıf sendikacılığını ifade etmektedir. Sadece ekonomik taleplerle varabileceğimiz mesafe ortadadır. Yine sadece siyasal taleplerle gittiğimizde ulaşabileceğimiz işçi sınıfı kitlesi de bellidir. **Taban tabana zıt bu iki anlayış ancak işçi sınıfının nihai kurtuluşunu geciktirmek noktasında birleşmekte ve ortak hareket etmektedirler.** Devrimciler sendikal örgütlenmeleri işçi sınıfının asli siyasal mücadelesini yürüten vazgeçilmez kaynak olarak görürler. Bu alanda sendikalar siyasal mücadelenin tek başına yürütücüsü olmadığı gibi kendilerini sadece ekonomik mücadele ile de sınırlandırmamalıdır. Bu çerçevede sendikalarda siyasal mücadele ile ekonomik mücadele birlikte yürütülmek zorundadır. Aksi durumda sendikalar işçiler içerisinde ya ciddi derece marjinalize olmuş olacaktır ya da sadece belli bir kesim olan sendika üyesi işçinin çıkarları doğrultusunda hareket eden alanlara dönüşmüş durumda kalacaktır.

Sendikaların bu günkü gerçekliği, sendikalara hâkim olan çizginin politik özneleri tarafından ve devrimciler cephesinden tartışılmak durumundadır. Sendikal ve sendikasız işçiler içerisinde hatta işsizler ve emekliler cephesinden sendikaların durumu tartışılmaya başlanmış ve işçiler sendikalara tepki göstermeye başlamıştır. Yarın da o koltuklarından zorla indirilecekler, devlet tarafından kapatılan sendika kapılarını kırarak içeriye giren işçi ve emekçiler sınıf düşmanı, sendika ağalarını kovacak ve hatta işbirlikçi sendikacıları şiddetle cezalandıracaklardır.

İşçi sınıfı, üretimden parçalara bölünmesiyle birlikte bölünmüş sınıfsal birlik oluşturulamamıştır. Sendikaların asıl görevi ve var olma sebebi işçi sınıfının ortak mücadele noktasında birliğinin sağlanması için mücadele iken bu gün bu ayrışmanın bir sebebi de sendikalar haline gelmiştir. Hâkim sınıflar cephesinden dil-din-ırk, kadrolu, sözleşmeli, memur, taşeron diye bölünen işçi sınıfı bu gün iş yerlerinde A sendikal B sendikal diye ayrılır, ayrışır bir duruma gelmiştir. Aynı işyerinde çalışan, aynı işi yapan işçiler dahi yürütülen sendika politikaları sayesinde aynı sendikaya üye olamaz durumdadır.

Peki, yukarıda ifade etmeye çalıştığımız sendikal anlayışlar mevcut duruma karşı nasıl bir mücadele sergilemektedirler ya da nasıl bir mücadele hattı örmeye hazırlanmaktadır? Açık ki hiçbir yol haritaları yok, tüm saldırılara karşı mücadeleye mecalleri yok. Uzlaşmacı işbirlikçi bu sendikaların tek korkuları ve kaygıları var kendi koltuklarını korumak. Bunun için sınıfın birliğini savunacak takatleri kalmamıştır. İdeolojik politik yeterlilikleri, bir sınıfsal bilinçleri olsaydı sendikaları birleştirmek noktasında cesaretleri olurdu.

Torba Yasa'nın meclisten geçmesiyle bir kısım sendika torba yasanın ne kadar iyi bir şey olduğunu, taşeronların kadroya alınacağını anlatmaya çalışırken, bir kısım sendika yasa geçtikten sonra tabanından gelecek tepkiden korktuğu için görev savma mantığıyla miting yapmayı tartışıyor. Yani bu noktada da aynı tas aynı hamam Gezi de, Soma da, Torun Centir da aynı tavır aynı hat aynı çizgi... Sınıf uzlaşmacılarından, işbirlikçilerinden ve bu çizgide mücadele eden tüm anlayışlardan bir çıkış yapmalarını beklemek ahmaklık olur sınıfın birleştirici gücü mücadele ve fiili meşru hattır. Bu hatta yol alabilecek olanlar sınıfın dostları ve sınıf bilinçli devrimcilerdir. Yeter ki planlı/programlı sınıfa gidelim sınıfın içerisinde fabrikalarda, mahallelerde olalım DDSB'nin de uzunca bir süredir ifade ettiği sendikal kopuşu ancak böyle gerçekleştirebiliriz.

“Bize reva görülen tabutu kabul etmiyoruz”

İstanbul: BEDAŞ Avcılar İşletmesi'nde iş güvenliği isteyen 26 işçinin işten çıkarılmasının ardından BEDAŞ işçileri 17 Eylül günü BEDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüyüş ile yaşanan işten çıkarmaları protesto ettiler. İşçiler yürüyüş sırasında işçi katliamlarını temsilen siyah tabut taşıdı ve sloganlarla çevik kuvvet ve TOMA'nın bulunduğu İstanbul BEDAŞ binası önüne vardılar.

Enerji-Sen genel başkanı **Ali Duman** söz alarak Arıncı'nın “Yeni Türkiye düzenine geçtik” açıklamalarına ilişkin “Öyle bir düzen düşünün ki 301 madenci, 10 inşaat işçisi katlediliyor” dedi. Açıklamaların ardından işçiler, BEDAŞ binasına girerek temsili tabutu bırakmak istedikler. Ancak demir kapıyı görevlilerin açmaması üzerine tabutu demirlerin üzerinden BEDAŞ bahçesine attılar.

Süleyman Cihan davasında 2. kez yetkisizlik!

H. Merkezi: 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası döneminde işkencede katledilen Proletarya Partisi'nin şehit düşen 2. genel sekreteri **Süleyman Cihan**'ın katledilmesi ile ilgili olarak yapılan başvuruda savcılık 2. kez "yetkisizlik" kararı verdi. Konu ile ilgili olarak konuşan Cihan'ın avukatı ve ağabeyi **Ahmet Cihan** dosyanın sürekli savcılıklar arasında gidip gelerek sürecin uzatılmaya ve cezasızlıkla bitirilmeye çalışıldığını belirtti.

Ahmet Cihan ve avukatları, ilk olarak Cihan'ın ölü bulunduğu Kadıköy ilçesi savcılığına başvurmuş, olayın soruşturulup sorumluların yargılanmasını talep etmişti. Ancak savcılık dosyayı yetkisizlik kararı ile İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına göndermişti. İstanbul Cumhuriyet Savcısı Hüseyin Öz de 3 Temmuz 2014'te yetkisizlik kararı verdi ve Süleyman Cihan'ın cesedinin Kadıköy'de bulunmasından dolayı olayı soruşturmada yetkili savcılığın, Anadolu Cumhuriyet Başsavcılığı olduğunu ifade etti.

Kenan'ın akıbeti soruldu

İstanbul: 495. kez Galatasaray Meydanı'nda, bir araya gelen Cumartesi Anneleri, 20 yıl önce gözaltında kaybedilen **Kenan Bilgin**'in dosyasını açıktayıp, tüm kayıpların failerinden hesap sorulmasını istedi. Şili'den, hafıza ve kayıplara ilişkin çalışma yürüten bir grup ile HDP İstanbul Milletvekili **Levent Tüzel** de eyleme katıldı.

Maria Jose Contrerat, kayıplarla gündemde olan Latin Amerika ülkelerinden Şili'de, darbeden sonra mücadeleye başlayan annelerin, sadece kendi kayıplarını bulmak için değil yeni kayıpların olmaması için de mücadele ettiğini söyledi.

Marsial Goday, darbe döneminde annesi kaybedilen binlerce çocuktan birisi olarak kayıp yakınlarının mücadelesinin diktatörlüğe karşı ve demokrasinin gelmesinde önemli bir rol oynadığını kaydetti.

Gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin'in ağabeyi **İrfan Bilgin**, "Bu insanlar devrimci oldukları için kaybedildi. Resimlerini tutuklarımız cellatlarının karşısında boyun eğseydi, onursuz davransaydı bugün yaşıyor olurlardı" dedi.

Bir imha politikası "inkar"!

Yeni eğitim ve öğretim yılının başladığı şu günlerde; çözümsüzlüğü dayatan AKP ve devletin kurumları, anadilde eğitim vermek amacıyla açılan okulları mühürledi. Tayyip Erdoğan'ın Kürtçe seçmeli dersi "tarihi adım" olarak sunduğu Türkiye'de, Kürtçe eğitim verecek olan okullara bir gün bile tahammül edilemedi. Kürt Dili Araştırma ve Geliştirme Derneği'nin (Kürdi-Der) öncülüğünde Amed, Cizire ve Gever'de Kürtçe eğitim vermeye başlanılan ilkokullar, AKP'nin çözümsüzlük ve inkârda ısrar politikalarında ıkrar ettiğinin de bir kanıtıdır.

Çözümsüzlükte ısrar ve inkâr
Hükümetin "çözüm sürecine" dair adımlarının daha hızlı atılması için T. Kürdistanı'nda bir haftalık okul boykotu gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen okul boykotunun belli bir seviye yakalamasına rağmen; hükümetin zaten var olan görmezden gelme hali, çözümsüzlükte ısrarı devam ettirmiştir.

Bununla birlikte anadilde eğitim verecek olan, Cizire'de Berivan İlköğretim İlkokulu, Gever'de Üveys Ana İlköğretim İlkokulu, Amed'de Ferzad Kemanger İlkokulu'nda çocuklar henüz ders başı yapmadan, TC yargısı harekete geçti. Diyarbakır Cumhuriyet Savcılığı, TCK'nin "İzinsiz eğitim kurumu açmak" ve "Örgüt adına suç işlemek" maddeleri kapsamında soruşturma başlattı.

"Torun"lar için adalet namına hiçbir adımın atılmadığı TC Devleti'nde,

Kürtlere dair soruşturma kararlarının jet hızıyla gerçekleştiğini bilmekteyiz. Hal böyle iken soruşturma kararlarının hemen ardından çok sayıda zırlı araç ve TOMA eşliğinde okul önüne gelen yüzlerce çevik kuvvet ve sivil polis, okula baskın düzenleyerek okulu mühürledi.

Çözümde olmayan hukuk
İkiyüzlükte ısrarıyla 12 yıldır iktidarı elinde tutan AKP, her konuda olduğu gibi Kürtlerin "haklarını verme" iddiasından uzaktır ve asimilasyon, imha, inkâr politikalarına devam etmektedir.

Hâlbuki, Türkiye'yi bir hukuk devleti olarak ifade eden eski başbakan Erdoğan her defasında uluslararası düzeyde geline aşamayı böbürlene böbürlene anlatmaktan çekinmemektedir. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin 26/3. maddesi "Çocuklara verilecek eğitimin türünü seçmek, öncelikle ana ve babanın hakkıdır" demesine rağmen bunun karşısını oluşturmaktan çekinmemekte ve ikiyüzlü politikasına devam etmektedir.

Tabii başbakanın değişmesiyle beraber değişim olmasını bekleyemeyiz. Çünkü bir devlet geleneğinden asla vazgeçilmez.

Birleşmiş Milletler'in 1965 tarihli "Her Türü Irk Ayrımcılığının Ortadan Kaldırılmasına Yönelik Uluslararası Sözleşme" azınlık hakları ile ilgili olabilecek hükümler içeren bir başka uluslararası belgedir. Bu Sözleşme

"Torun"lar için adalet namına hiçbir adımın atılmadığı TC Devleti'nde, Kürtlere dair soruşturma kararlarının jet hızıyla gerçekleştiğini bilmekteyiz.

temelde bireylerin ırk, renk, soy, ulusal ya da etnik köken gözetmeksizin "İnsan hakları ve temel özgürlüklerden eşit şekilde yararlanmalarını sağlamak amacı" (Madde 1/4) taşımaktadır. Yine, BM Genel Kurulu'nun 7 Kasım 1989 tarihinde kabul ettiği ve AB üye ülkelerinin tamamı tarafından imzalanan "Çocuk Hakları Sözleşmesi"nin 17, 29 ve 30. maddeleri azınlıklara mensup çocukların anadilde eğitim görme hakkını güvence altına almakta iken, TC bu maddelere çekince koyarak devlet geleneğinden vazgeçmediğini de tekrardan teşhir etmiştir. Durum bu şekilde ilerlerken uluslararası bildirelere konulan çekincelerle faşizmin devam ettirilmesini sağlayan TC ve onun hükümeti AKP, açık bıraktığı kapılarla zulmü her zaman ön planda tutmaya ve yaymaya devam etmektedir.

TC'nin yaptıkları, yapacaklarının teminatıdır!

Kürtlerin öz eğitimini kurmaya çalışması ile hazımsızlığı artan faşist TC Devleti, "çözüm süreci" adı altında barış havarisini kesilen AKP hükümeti, bir yandan da Kürtlere yönelik saldırılarına da ara vermeden devam ediyor.

Faşizmin saldırganlığının hedefinde olan Kürtlerin her türlü baskı ve inkâr politikası ile mücadele etmek zorunda kaldığı şu günlerde her türlü faşist saldırıya hazırlıklı olarak, başta Kürt Ulusal Hareketi'ne dayatılan tasfiye politikası olmak üzere devrimci hareketlere yönelik fütursuz saldırganlığa karşı saflarımızı sıklaştırıp, örgütlü mücadelemizi yükselterek, devrimci dayanışmayı büyütürken yanıt olabiliriz.

Diren Rojava, Diren Şengal! Berkin Elvan seninle!

Ezilenlerin yüreği bir yerde atar. Her nerede olursa olsun; her çarpan yürekte var olan ortaklık, dayanışmanın en yalın ifadesidir. Halkların direnişini böylesi ortak kılan, hiç şüphesiz kavganın ortaklığıdır. Hakim sınıfların azgınca saldırılarına karşı halkların direnişi ve dayanışması sönümlemeyen, batmayan, giderek alazlanan bir güneştir.

Gezi İsyanı'nın direngen çocuk yüzü olan Berkin Elvan, aramızdan ayrılmış aylar oldu. Berkin'i aramızdan alan Faşist TC devleti, bugün emperyalizmin politikaları doğrultusunda katliamlarına devam ediyor.

Ortadoğu'da besleyip yetiştirdiği İŞİD eliyle katliamlar yapan emperyalistler ve yerli uşakları bir soykırım yapmanın derindedir. Özellikle Ezidilere dönük gerçekleştirilen katliamlara karşı dünya halklarının dayanışma çağrısı birçok noktada yankı buldu. Şengal halkına bir dayanışma çağrısı da Berkin'in geldi. "**Diren Rojava, diren Şengal! Berkin Elvan sizinle!**"

Partizan'ın Şengal'e destek kampanyası kapsamında başlattığı dayanışma çalışmalarına Berkin Elvan'ın ailesi de destek verdi. Tüm kurban masraflarını, Pınar Aydınlar aracılığı

ile Şengal halkına sundu. Partizan'ın kampanyası kapsamında yürütülen, Şengal halkına teslim edilecek destek; Rojava'da, Şengal'de, direnişin her odağında Berkin'i yaşatmayı ve hesabını sormayı amaçlayacaktır.

Mesafeler her ne kadar uzak da olsa ezilenlerin direnişinde yürekler aynı ritim ile atar. Bu kampanya kapsamında Berkin Elvan, kavganın en şanlı/ en destansı yanında; dünya halklarına kan kusturan emperyalizme karşı savaşta yaşayacak. Rojava'da dünya gericiğine kan kusturan halkların mermisinde yaşayacak Berkin Elvan.

Kadın festivalleri erkek egemenliğinden uzaklaşma adımıdır

Uzun zamandır tartışılan bir konudur: *Kadınlar olarak herhangi bir etkinlikte kendi özgünlüğümüzü yansıtmak için inisiyatif alamamız...* Bu konuda adım atabilmek için İstanbul'da mahallelerde düzenlediğimiz festival çalışmalarında neler yapabiliriz diye bir tartışma süreci başlattık. Bu tartışmalarda festivallere katılan kadın katılımının az olmasının nedenleri üzerine yoğunlaştık. Festivallerin aslında kadınlara hitap etmediği, bunun nedenlerinden en görünür olanın da; örgütlü öznelerdeki hala kırılmamış olan erkek egemenliğinin varlığı olduğu gerçeğini bir kez daha gördük.

Festivaller, elbetteki tüm halkı (kadın, erkek, LGBTİ ayrıtılmaksızın) kapsamaktadır. Ancak kadınların hapsedildiği evlerden dışarıya çıkmaları; maruz kaldıkları şiddetin her haline karşı seslerini yükseltmeleri, görünmeyen emeklerine sahip çıkmaları noktasında; erkek egemen sistemin politikalarına karşı, festivallerin kadın yüzünün oluşturulması önemli bir noktada durmaktadır.

İşte tam da bu sebeple bizler de, bu yıl Sarıgazi Halk Festivali'ne Yeni Demokrat Kadın'ın da içinde olduğu Sarıgazili Kadınlar adı altında dahil olduk. Festival tartışmaları kapsamında, festival gündemlerinde kadın gündemi olması gerektiğini söylemekle birlikte; yalnızca bir panel yada forumun değil bir gününün kadınların inisiyatifinde örgütlenmesinin önemi üzerine tartıştık. Yenidoğan Mahallesi'nde ve Sarıgazi Festivali alanında bir günü 'kadın günü' olarak örgütleme kararı aldık.

İlk defa kadınlar olarak büyük bir etkinlik düzenlemenin heyecanı ile birlikte bu işin içinden nasıl çıkacağız kaygısını da yaşamadık değil. Aslında hiç etkinlik örgütlememiş kadınlar değildik ama yine de alınan toplantıların belirli tartışmalar sonucu tikanması pra-

tiğe geçmede engel teşkil etti.

Sarıgazi Festival kapsamında kadın etkinliği bizlere kadın çalışmasının arada bir değil devamlı, ısrarlı olması gerektiğini öğretti. Diğer kadın kurumları ile birlikte "kadın meselelerini" tartışmada ne kadar yabancı olduğumuzu gösterdi. Kadın sorununa dair yaklaşımlarda eksik, ezberci, kadın sorununu içselleştiremeyen bir tutumla karşılaştık. Renk tartışmasından tutalım da yürüyüş içeriğine kadar yapılan tartışmalarda; kadın arkadaşların "erkek egemen düşünce" yapısından etkilendiği kendini açığa çıkarıyordu. Devrimci erkeklerin toplumun erkek yapısından kurtulmuş olduğu düşüncesinden tutalım da kadın afişinin pembe yapılmasının dahi tartışılması bu "erkek egemen düşünce" yapısının somut örneklerindendi.

Kadın etkinliği kapsamında yaptığımız sağlık, emek, savaş ve kadına şiddet konuları bizim açımızdan önemli konulardı. Geçmiş süreçte Yeni Demokrat Kadın kadın buluşması için bizler de buluşmaya hazırlık çerçevesinde belirli konu başlıkları ile atölyeler yapmıştık. Ama festivalde yapılan atölyeler, bize geçmiş süreçte yaptığımız atölye hazırlıklarındaki eksikliklerimizi ve bu konuda hala emeklediğimizi göstermiştir.

Sarıgazi Kadın Festivali'nde festival alanında kadın arkadaşlarla aldığımız kararlar doğrultusunda etkinlik son-

lansa da, eksik olan bir çok şey göze çarpyordu. Her zaman olduğu gibi erkeklerin hemen sahnenin yanı başında olmaları, kadın etkinliği olduğu halde kadınların arka köşeleri tercih etmeleri tarihsel bir durumdu aslında.

Kadın festivali biz kadınların inisiyatifinde olmasına rağmen erkek arkadaşların bize yaptığı son dakika sürprizlerine şaşırmadık. Erkek arkadaşların bizlerin bilgisi dışında sahneye ek iki sanatçı eklemelerine net tavır koyarak gelen sanatçıları sahneye almadık ve kadın iradesinin hiçe sayılmasını eleştirdik. Festivaldeki deneyimlerimiz bize gösterdi ki; kadınların kendini ifade edeceği kadın festivallerini örgütlerken, önce kadınlara kendilerini ifade edebilecekleri alan yaratmamız gerekiyor!

İlk kadın festivalimiz olması nedeniyle, festival içerisinde bir çok eksikliği barındırıyor da bu konuda adım atılmış olmanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Yaşanan eksikliklerden çıkaracağımız derslerin, örgütleyeceğimiz kadın festivallerine de katkı sunacağını biliyoruz. Ve biz kadınların yapacağı her kadın etkinliğinde, mutlaka ezilen yok sayılan kimliğimizi oraya taşımamız gerektiğinin bir kez daha farkına vardık.

Son olarak erkek egemen sistemin bize dayattığı alışkanlıklardan, yapacağımız kadın festivalleri ile kurtulacağız diyoruz.

Türkiye'de göçmen kadın işçi öldürüldü

İstanbul: İstanbul-Gazi Mahallesi'nde 6 Eylül gününden itibaren kayıp olan Ugandalı göçmen işçi **Jesca Nankabirwa**'nın cenazesi, arkadaşlarının çabaları sonucu Yenibosna Hastanesi Morgu'nda bulundu. Arkadaşlarının aktarımına göre; Nankabirwa akşam tanıdığı birisi tarafından telefonla arandı ve onun yanına gitti. Gece ve sonraki günlerde eve gelmeyen Jesca'nın, telefonu kapalı olduğu için arkadaşları ona ulaşamadılar.

Morgda isimsiz bir şekilde bekletilen Nankabirwa'nın cesedi, arkadaşlarının yardımları sonucu teşhis edildi. Otopsi ve ölüm raporundan doğru pek bir bilgi edinilemeyen Nankabirwa için; arkadaşlarının aktarımına göre birden fazla kişi tarafından tecavüz edildikten sonra çıplak bir şekilde camdan aşağı atılmıştı ve başında ezik ve alında derin çizikler vardı.

"Öfkemiz sınırları aşıyor"

Bu olayın ardından kadınlar, Ugandalı **Jesca** için 21 Eylül günü Kurtuluş Son Durak'taydı. **Yeni Demokrat Kadın**'ın da bileşeni olduğu **Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu**'nun çağrısıyla biraraya gelen kadınlar, Jesca'nın katilinin serbest bırakılmasını protesto ettiler. "**Kadın cinayetlerine, tacize, tecavüze son! Göçmen kadınlar yalnız değildir! #KadınKatliamıVar**" yazılı pankartın taşındığı eylemde Kürtçe, Türkçe ve İngilizce yazılı dövizler taşındı.

Kadınlar adına okunan açıklamada; Jesca gibi binlerce göçmen kadının ayrımcılığa maruz bırakıldığı, ucuz ve güvencesiz çalışmaya zorlandığı vurgulandı. Bunun yanında birçok kadının sınır dışı edilme korkusuyla, yaşadıkları cinsel taciz ve tecavüz için adli makamlara başvuramadığı, aksine buralarda da benzer tavırlarla karşılaştıklarını belirtildi.

Jesca'yı öldüren kişinin cezasız kalmasını istemediklerini belirten kadınlar; acil olarak Türkiye'de yaşayan göçmen kadınların cinsel şiddet ve sömürüye karşı başvurabilecekleri, sivil ve çok dilli bir kriz merkezi oluşturulmasını ve burada kadınlara sağlık, barınma ve hukuki destek sunulmasını istedi. Açıklama, "**Biz Türkiyeli kadınlar, göçmen kadınların yanındayız ve erkeklerin göçmen kadınlara karşı işledikleri suçları tüm kadınlara karşı işlenmiş sayıyoruz. Başta Jesca'nın davası olmak üzere bundan sonra göçmen kadınların maruz kaldığı her türlü cinsel şiddetin takipçisi olacağız ve bunu yapanları teşhir edeceğiz**" sözleriyle sonlandırıldı. Ardından Pangaltı Metro girişine yürüyen ve oturma eylemi yaparak yolu trafiğe kapatan kadınlar bildiri dağıttılar.

Dicle ve Emek için Bakırköy Adliyesi'nde yedik

Eşinden boşanmak için mahkemeye başvuran ve sürekli ölüm tehditleri alan Dicle, Esenyurt Karakolu'na bu tehditlerle ilgili şikayette bulunduktan bir saat sonra evi basılarak kardeşi Emek'le birlikte geçtiğimiz Mart ayında silahlı saldırıya uğramıştı.

Dicle ve Emek'e saldırı suçundan yargılanan **Hasan Yıldırım**'ın 16 Eylül'de görülen ikinci mahkemesinde bileşeni olduğumuz **Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu** olarak Bakırköy Adliyesi önündeydik.

Adliye önünde basın açıklaması yapmanın yasak olduğunu söyleyen ve kadınları baskı altına almaya, ardından fiziki müdahalede bulunmaya çalışan adliyenin "güvenlik" güçleri tara-

findan engellenmeye çalışılsak da, bahçe dışına çıkmayarak basın açıklamasını gerçekleştirdik.

Eyleme katılan kadınlar, Dicle'yi öldürmeye çalışan Hasan'ın serbest bırakılmamasını, devletin kadın katillerini değil kadınları korumasını, meclisin kadın ve trans cinayetleri gündemi ile olağanüstü toplanarak, kadın örgütlerinin belirlediği temel şartlar doğrultusunda acil eylem planı oluşturmasını istedi.

Dicle ve Emek'e saldırı suçundan yargılanan Hasan Yıldırım'ın 16 Eylül'de görülen ikinci mahkemesinde bileşeni olduğumuz Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu olarak Bakırköy Adliyesi önündeydik.

DOSYA-1

Ezilenlerin tarihine düşülen bir not

ROJAVA!

Rojava'ya gidiyoruz işte! Gidişin zor olduğunu bildiğimiz için yaklaşık iki hafta boyunca sınır kapısından geçmemizi kolaylaştıracak yöntemler araştırdık. Bir gün kurduğumuz bağlantı/ilişkiye öteki gün ulaşamayabiliyorduk.

Süreç oldukça hareketliydi çünkü. Bu nedenle Irak'ta bir sorunla karşılaşmamak için erken tedbir yöntemleri bulmaya çalıştık. Süreci takip eden kurumlarla görüştük; Rojava'da bizimle iletişime geçebilecek birilerini tanıyıp tanımadıklarını sorduk. Bize birkaç kişinin numaralarını vermek dışında pek bir yardımları olmadı maalesef. Bir de Rojava'da basın alanındaki çalışanlara ismimizi verebildiler.

Kürtçe bilmeyişimiz de ayrı bir sorundu tabii, bu nedenle biz Irak'ta bize yardımcı olabileceği söylenen kişileri bulmalıydık. Irak diyoruz; çünkü Rojava'ya resmi yollardan sadece bir geçiş güzergâhı var: Habur Sınır Kapısı'ndan Irak'ın Zaxo şehrine gitmelisiniz, Zaxo'dan ise Semalka Sınır Kapısı'na. Orayı da geçmeyi başarırsanız, Rojava'dasınız. İşin en zor kısmı orada.

Biz, yola çıkmaya karar verdiğimiz gün, Rojava'da basın alanından iletişim kurmamız gereken arkadaşlara ulaşamamıştık henüz. Ancak beklemek beklemeyi doğurduğu için atıyoruz kendimizi Irak yollarına. Habur sınır Kapısı'nda herhangi bir sorun yaşamayı beklemememize rağ-

men, TC kısmını kolay atlattıktan sonra peşmerge tarafından sorguya çekiliyoruz. Neden Irak'a gittiğimizi, neden Kürtçe bilmediğimizi ve mesleğimizi kaba bir şekilde soruyorlar sıkı sıkı. Gümrük memurunun arkasında, bize şüpheli gözlerle bakan ve KDP istihbaratından olduğunu tahmin ettiğimiz biri sorduruyor soruları. Uzun uzun düşündükten sonra onaylıyorlar ve biz de geçiyoruz. Ancak memurun ve peşmergenin kaba tavırlarının sadece bize karşı olmadığını, kendi halkına da aynı şekilde kaba davrandıklarını biraz gözlem yapınca daha rahat görebiliyoruz.

Ayrıldıktan sonra gümrük kapısından, Zaxo'ya giriyoruz. Zaxo'dan Semalka'ya varış yaklaşık yarım saat sürüyor. Yani anlayacağımız, Rojava'ya gitmek için yolumuzu uzatıyoruz zira direkt geçişler savaş nede-

niyle kapalı.

İlk sınır nizamiye noktasında durduruyor bizi peşmerge. Ve uzun bir bekleyiş başlıyor. Yanımızda tercümede yardımcı olacak bir arkadaşımız var, bu konuda içimiz rahat.

Bize Rojava'dan birilerinin bizi beklediğini ve isimlerimizi Semalka'ya bildirmesinin yeterli olduğunu söylemişlerdi Türkiye'de. Arıyoruz arkadaşları, isimlerimizi verdiklerini söylüyorlar. Ancak peşmerge ismimizin yer almadığını belirtiyor. Israrlı bekleyişimiz sonucu bir peşmerge amiri gelip kim olduğumuzu, amacımızı öğrendikten sonra PKK'li olup olmadığımızı soruyor. Orada bir huzursuzluk hissediyoruz çünkü Rojava'ya geçişimiz onları ikna gücümüzle bağlı. Hayır, yanıtını verdikten sonra bize dönüp İngilizce konuşmaya başlıyor. Tercüme eden arkadaşları ara-

dan çıkararak doğrudan bizimle iletişime geçebilirse ikna olacak sanki. Kaç gün kalacağımızı, amacımızı soruyor. Sadece Ezidiler ile ilgili bir çalışma yapacağımızı belirtiyor ve şüpheli de olsa bizim ikinci nizamiye noktasına gitmemiz için izin veriyor. Ya da başından savıyor; çünkü o noktada Şengal'e dönmek isteyen bir çok Ezidi ile karşılaşılıyor. İkinci noktaya varıyoruz, orada da ismimizin verilir verilmediğini kontrol ediyorlar. Bize aynı soruları soruyorlar. Anladığımız kadarıyla Rojava'da devrim güçleri ile temasa geçmemizi istemiyorlar.

İkinci nizamiye noktasında da uzun bir süre ismimizin sınıra verilip verilmeyeceğini araştırdıktan sonra bizi Nazım isimli bir görevlinin yanına yönlendiriliyoruz. Hava oldukça sıcak, ilk nizamiye noktasındaki Ezidi halkının oluşturduğu kalabalık ikinci noktada da var. Bir de Ezidilerin bizden daha uzun süredir peşmergenin geçiş izni vermesi için beklediklerini düşündüğümüzde hava daha da sıcak geliyor bize.

Nazım'ın yanına varıyoruz. Durumu anlatıyoruz, bize bu şekilde geçmemizin mümkün olmadığını söylüyor. İsmimizin verildiğini belirtiyoruz, ancak ismimizin eline ulaşmadığını ve zaten Rojava'dan ismimizin verilmesinin de bir anlamı olmadığını söylüyor. (Rojava'ya vardığımızda anlattıklarına göre daha önce geçişler için kullanılan bir yöntem olan 'isim yazdırma', peşmerge tarafından değiştirilmiş, o da bizim geçişimize denk gelmiş).

Zaxo'ya 5 saatlik uzaklıkta olan Erbil'den özel izin almamız gerektiğini ekliyor. Ne söylediysek de ikna edemiyoruz onu. Geri dönüyoruz mecburen. Iraklı bir ailenin evinde kalacağız. Ama önce KDP ile görüşmeye gidiyoruz. Durumu anlatıp Ezidilerle görüşüp geleceğimizi, hatta daha sonra da Irak'taki Ezidilerle görüşeceğimizi söylüyoruz. Uzun ikna çabalarından sonra Erbil'e kadar gitmemize gerek kalmadan alıyoruz izni. Sınır kapısı saat 14.00'e kadar çalıştığı için ertesi sabah geçiş yapmak üzere konaklayacağımız eve gidiyoruz.

Peşmerge kaçmasın da ne yapsın!

Irak'ta geçirdiğimiz zaman süresince gözlemlediğimiz birkaç şeyi özellikle

paylaşmak istiyoruz.

Irak'ta toplu taşıma kültürü yok. Petrollerinden gelen avantajları dolayısıyla yakıt oldukça ucuz, bu nedenle ulaşım taksitlerle yapılıyor. Mazot ve benzinin ucuz olmasına rağmen ulaşım fiyatı hiç de ucuz değil. Irak'ta dikkatimizi çeken bir başka şey ise petrol istasyonlarının önünde silahlı peşmergelerin bekliyor olmasıydı. Söylenene göre IŞİD tehdidine karşı alınmış bir önlem ancak biz ülkenin başka hiçbir yerinde normalde uygulanmayan ama IŞİD saldırılarından sonra uygulanmış herhangi bir silahlı önlem göremedik. Dolayısıyla bize öyle geliyor ki, en kıymet verdikleri şeyi korumak esas dertleri. Çünkü Şengal saldırısında halkı korumadıklarını tüm dünya gördü.

Irak'ta ayrıca peşmerge içinde hiç kadın olmadığını görünce bize sınıra kadar eşlik eden taksiciye sohbet arasında soruyoruz nedenini. Oldukça çok net bir cevap alıyoruz: *"Onlar zayıf, savaşamazlar ki!"*. Sorduğumuz sorudan cesaretle yaşamlarını anlatmaya başlıyor taksici: *"IŞİD'ten önce bizim hayatımız çok güzeldi. Öğlene kadar uyur, sonra pikniğe gider, akşam da parklarda gezerdik. Evlerimizi, düğünlerimizi hep hükümet karşılar; bize maaş verirdi"*. Şaşıyoruz, bu günlük planda hangi saatler arası çalıştıklarını, üretime katıldıklarını soruyoruz, *"Çalışmıyoruz ki"* diyerek yanıtıyor sorumuzu.

Üretmeden, sadece tüketen bir toplum haline gelen Irak halkı için üzülüyoruz açıkçası. Peşmergenin de oldukça yüksek maaşlarla çalıştıklarını da düşününce, Şengal'den kaçmış olmalarına aslında artık çok da şaşırıyoruz; kaybedecek çok şeyleri var çünkü.

"Rojava sizin eviniz, istediğiniz kadar kalabilirsiniz"

Ertesi sabah, yanında kaldığımız aileye veda ederek ayrılıyor evden. Tekrar birinci nizamiye kapısı, uzun bir bekleme, Kürtçe-İngilizce anlaşmaya çalışmalar ve ikinci nizamiye kapısı. Burada da uzun uzun telefon konuşmaları, bekleyişler ve tekrar Nazım'ın makam odası. Bu kez güler yüzle karşılıyor bizi, Kürtçe nasıl olduğumuzu soruyor, Kürtçe cevaplamamız hoşuna gidiyor. Nihayetinde bir hafta zaman verdiklerini belirterek bize geçiş için izin veriyorlar. İnanılmaz geliyor ama birkaç dakika sonra Rojava'ya geçiş için Dicle Nehri'ni aşılıyor bir tekne yardımıyla. İniyoruz, üç görevli çıkıyor karşıma. Evet diyoruz, kesinlikle Rojava'dayız. Çünkü görevliler arasında kadın var ve yakalarında Abdullah Öcalan'ın resmi asılı. Kısıtlı Kürtçemizle gazeteci olduğumuzu, Rojava'dan arkadaşları tanıdığımızı ve

onların bizi beklediklerini anlatıyoruz. O esnada bize bir telefon geliyor ve bize Mesut isimli bir kişinin bizi giriş işlemlerinin yapıldığı noktada beklediğini söylüyorlar. Buluyoruz arkadaşları, işlemlerimizin yapıldığı esnada sohbet etme olanağımız oluyor. Mesut İngilizce, sınır görevlisi ise aynı zamanda Türkçe biliyor. Şengal saldırısını anlatıyor bize; peşmergenin kendi kazmış olduğu hendekleri doldurarak Irak'a kaçtığını ekliyor. Biz de Irak'taki gözlemlerimizi anlatıyoruz, KDP ile görüşmek durumunda kaldığımızı. Görevli, sınır kapısındaki tüm yaşadığımız sorunlardan haberdar olduklarını dile getiriyor. Ayrıca bizim geçişimizi araya birilerini sokarak sağlama imkânlarının olduğunu fakat KDP'den böylesi bir 'rica'nın, karşılık olarak taviz talebi doğurduğunu; bu nedenle bu yöntemi kullanamadıklarını ekliyor ve bizden bekleme için özür diliyor. Ekliyor *"Rojava sizin eviniz, istediğiniz kadar kalabilirsiniz"*.

Rojava'da çalışma izni için gerekli izin belgesini Mesut veriyor bize, bu belge olmaksızın çalışmanız zor çünkü. Belgeyi hazırladıktan sonra Mesut, hazır olduğumuzu ve yola çıkmamız gerektiğini belirtiyor. Araca geçiyoruz ve yol başlıyor. Bayağı yoğun sohbet ediyoruz. Aynı zamanda etrafı izliyoruz. Tepelik alanların üzerinde tabur eğitimlerinin yapıldığı alanlar, tepe yamaçlarında da YPG-YPJ yazıları var. Heyecanlanıyoruz, her şeyin fotoğrafını çekmek istiyoruz. Heval Mesut bize bu sahneden çok göreceğimizi söylüyor. Arabayla ilerlediğimiz yol boyunca ilçelerin giriş ve çıkışlarında asayiş noktalarına rastlıyoruz. Rojava'nın şehir ve köylerindeki asayiş halk üstlenmiş. Halkın bir kısmı, belirli dönemlere yayılmış silahlı eğitim aldıktan sonra YPG'ye katılıyor, bir kısmı da asayiş alanında yer alıyor. Asayiş noktalarında kadın savaşçıları da görüyoruz. Onların savaşta aktif rol üstlendiğini biliyoruz elbette ancak görmek ayrıca yüreğini ısıtıyor insanın.

Şehit Dilovan Eğitim Kampı'nın yanından geçiyoruz sonra. Bu kamp,

savaşa katılmak isteyen Ezidiler için hazırlanmış. Kampta, temel silah eğitimi verildikten sonra suikast, operasyon, vb eğitimler için diğer eğitim taburlarına geçişleri sağlanıyor.

Sohbete devam ediyoruz, IŞİD saldırısı başlamadan önce mühendislik öğrencisi olduğunu ancak savaş dolayısıyla devrime aktif katkı sağlamak için okulu bıraktığını anlatıyor Heval Mesut. Birçok öğrencinin bu şekilde yaptığını, savaş varken görevlerinin bu yükü omuzlamak olduğunu aktarıyor. Biz de zaten şu an yaptığımız işlerin bir tür mühendislik olduğunu belirtiyoruz, gülümsüyor Mesut.

Alan Roj ile görüşüyoruz yolda, Mesut bizi Alan'ın evine teslim ediyor. Tirbespiye'de evi. Bizi sokakta bekleyen Heval Alan'ın evinde önce yemek yiyor, sonra da üç dili birden kullanarak sohbet ediyoruz. Türkçe sorulan bir soru önce İngilizceye, sonra da Kürtçeye çevrilir; sorunun cevabı da aynı mesafeyi kat ettikten sonra soran kişiye ulaşıyor. Bu iletişim yöntemi epey bir güldürüyor bizi.

Epey bir zaman böyle sohbet etmeye çalışırken, akşama doğru elinde telsizi bir kadın geliyor kaldığımız eve. Rojna adı, Türkçe biliyor ama ilk başta bize takılmak için Türkçe konuşmuyor. Biz de Kürtçe dinleyip Türkçe cevap veriyoruz ama tabii sınırlı Kürtçemiz pes ettiriyor Rojna'yı.

Türkçe'ye geçiş yapıyor.

Gazetemizi, kim olduğumuzu sorduktan sonra bizi Ezidilerin yerleştirilmiş olduğu bir köye götürmeyi teklif ediyorlar, kabul ediyoruz. Yardım toplamış Yekitiya Star (Kadın örgütlerinin bir araya geldiği bir nevi çatı örgüt), onu dağıtacaklar. Bir arabaya biniyoruz gidiş için; arabada bir yelek dolusu cephane, bir de kleş. Heyecanlanıyoruz ilk etapta çünkü gayet sakin, sanki hiç savaş yokmuş gibi görünen Tirbespiye'de savaşın varlığını bu durum hissettiriyor bize.

Yola alıyoruz, Til Xanûki köyüne geliyoruz. Bu köy, geçen sene Avrupa'ya savaştan kaçarak giden Ezidiler yerine Şengal'den gelenler yerleştirilmiş. 400'e yakın nüfusu var. Savaştan kaçan ve özellikle Avrupa'ya gidenlerin evlerine el koyup çeşitli amaçlarla kullanıyor Rojava. Bu köy de böyle bir yer ve Ezidiler oldukça rahat ettiklerini belirtiyorlar burada.

Yekitiya Star'dan kadınlar, tek tek soruyorlar bize hatıramızı, tek tek öpüyorlar bizi. Ortadoğu'da halkın selamlaşması ve vedalaşması uzun sürüyor. 4-5 defa öpüyorlar birbirlerini merhabalaşırken ve ayrılırken.

Köyden geri dönüyoruz, Alan'ın ailesi bizi bekliyor. Yemeklerimizi yedikten sonra meraklı biçimde sohbet etmek istediklerini söylüyorlar. Bu arada Rojna yanımızdan ayrılıyor ve Türkçe bilen Zelal arkadaşını yönlendiriyor. Zelal aracılığıyla uzun uzun sohbet ediyoruz. Özellikle Türkiye'deki devrimci hareketleri çok merak ediyorlar, biz de uzun uzun anlatıyoruz dilimizin yettiği kadar.

Alan'ın annesinin sık sık *"Burası sizin eviniz, lütfen rahat olun"* telkinleri eşliğinde yaptığımız sohbetten oldukça zevk aldığımızı belirterek sonlandırıyoruz sohbeti. Yarın yoğun, Rojava'da çalışma yürüten birçok kurum ve örgütle randevu ayarlamak, röportaj yapmak için erken kalkıp Qamişlo'ya gideceğiz. Evin damına seriyoruz yerimizi, yıldızların altında uyumaya çekiliyoruz. Rojava'da sıkça yaşanan elektrik kesintileri, hoşumuza gidiyor bir yandan, yıldızları en net bu şekilde görebiliyoruz.

“YPG, küçük gizli gruplardan bir ordu yaratmanın adımıdır”

Rojava'da yaklaşık iki yıldır IŞİD ile girdiği savaşta ciddi başarılar kaydeden YPG'nin direnişi tüm dünyanın gündeminde. Oldukça kısa sürede örgütlenen YPG, arkasındaki büyük desteklerle tam donanımlı saldıran IŞİD'in karşısında duran tek güç. YPG'nin bu süreci ve ilerleyişi, özellikle uzun yıllardır mücadelenin olduğu devrime gebe coğrafyalara umut, ilham oluyor adeta. Bundan dolayıdır ki; oldukça merak konusu YPG'nin örgütlenişi, savaş deneyimi.

YPG ile sorularımızı paylaşmak, onları dinlemek için önceden aldığımız randevu saatinde kapılarında. YPG sözcüsü **Rédûr Xelil** bekliyor bizi, oldukça sıcak karşılıyor. Türkiye'den geldiğimiz ve Kürtçe bilmediğimiz bilgisi önceden verilmiş olmalı ki, bizimle Türkçe konuşuyor. Kendimizi tanıtıyoruz, bizi gördüğüne çok sevindiğini kendi deyimiyle samimiyetle belirtiyor. Sorularımızı yanıtlamaktan mutluluk duyacağını da söyledikten sonra özür dileyerek sohbetin devamını Kürtçe yapmak istediğini ekliyor. Bu ihtimale hazırlıklı olduğumuz için tercüman eşliğinde yapacağımız söyleşiye hızlıca başlıyoruz.

- YPG'nin kuruluşunun 2010'dan önceki sürece dayandığını biliyoruz. Bu süreçten biraz bahsedebiliriz, yani küçük gruplardan oluşan örgüt nasıl ordulaşma sürecine kadar gelebildi?

- 2013 öncesi yani YPG kurulmadan önce; daha çok küçük gizli gruplar ve hafif, basit silahlarla devlete karşı savunma biçiminde örgütlendik. Devletin yönelip, saldırabilme ihtimaline karşı gizli örgütleniyorduk. Gizli oldukları için de basit silahlar kullanıyorduk. Rojava'da başlayan 2011 devrim süreciyle birlikte birçok alanda güvenlik boşluğu doğdu. Dolayısıyla biz de küçük grupları açıktan daha fazla örgütleyebilme imkânı bulduk. Suriye savaşı silahlı bir mecraya girdikten sonra, tüm taraflar silahlandı. Herkesin silahlanmaya başlaması, muhalif kesimlerin de silahlanmaya başlaması sonucunda Rojava'da da bir ordu ihtiyacı ortaya çıktı. 19 Temmuz'da resmi olarak devrim sürecinin başlamasıyla YPG kendini ordu olarak ilan etti.

- Küçük gruplardan ordu sürecine geçerken en büyük ihtiyaç olan silah eksikliğini nasıl tamamladınız?

duz?

- Teknik sıkıntıdan önce en büyük sorun o kadroyu oluşturabilmektir. Kadroyu oluşturduktan sonra silahı daha rahat bir şekilde edinebilmeye başladık. Tabii oldukça zor oldu bizim için. Kaçak yollardan satın almak zorunda kaldık. Ayrıca silah pazarlarına gidip temin ettik. Silah tüccarlarının açtıkları pazarlar bu konuda kaynak oluşturabiliyor. En önemli ikinci sorunumuz buydu, bu sorun da büyük oranda yoluna koyulduktan sonra YPG sürecine geçilerek ordu büyütülmeye başlandı.

- Devrim süreci içerisinde özellikle son 1 yıldır peşmergenin elindeki silahlardan bahsediliyor. Bu süreçte peşmerge ile silah teması nasıldı?

- Peşmergenin hiçbir katkısı olmadı. Olmadığı gibi, kaçak yollarla bize gelen silahlara, yardımlara el koydular. Kaçakçılara sınırdan silah geçirmeyi yasaklayarak alacağımız desteğin de önünü kestiler. Peşmergenin zaten en başından beri Rojava'nın yönetimine ve iradesine karşı olumsuz bir tutumu da var. Bu yaklaşımı da bu tutumundan kaynaklanıyor.

- Rabia saldırısı sırasında peşmergenin kaçması özellikle basına yansdı. Şimdiye kadar Türkiye'ye gelen Ezidileri dinlediğimizde; peşmergenin savaşmak bir yana halkın elindeki silahları da topladığından bahsediliyor. Peşmergenin adeta savaşmadan kaçmasına yönelik yorumlarınız neler?

- Peşmergenin halkın elinden silah aldığı şeklinde söylemleri biz de duyduk ancak tanık olmadığımız ve kanıt görmediğimiz için bu konuda somut bir cevap veremeyeceğim. Peşmergenin savunma sistemi Şengal saldırısı öncesi IŞİD tarafından yıkılmıştı. Daha sonra Şengal

IŞİD tarafından çembere alınca peşmerge paniğe kapıldı. Şengal ile birlikte peşmerge de IŞİD tarafından çembere alınmıştı. Bu çember sonucu peşmerge “geri çekilme” kararı alarak Şengal'i IŞİD'e kaptırdı. Bu süreç zarfında da peşmergenin elinde hem teknik hem de sayı açısından oldukça güçlü silahlar vardı. İsteseydiler savaşabilirlerdi. Ancak buna rağmen onlar böyle bir karar alarak; yüz binlerce sivil insanın kafalarının koparılmasına, göç ettirilmesine ve Şengal'in IŞİD'in eline geçmesine neden oldular. Peşmerge geri çekiliş süresinde, buradan yani bizim bölgemizden geçti. O sıralarda bizim onlara geri çekilmek yerine saldırmak ve savaşmaları yönünde çağrılarımız oldu.

- IŞİD'in Irak'ta savaşmadan ele geçirdiği bölgeler var. Benzer bir durum da Türkiye konsoloslukları için de geçerli. Özellikle Stêrk TV'de yayınlanan IŞİD üyelerinin itiraf ettiği üzere KDP ile Şengal üzerine bir anlaşma söz konusu olabilir mi?

- Ne tür bir planın olduğu ve bu planın ayrıntıları çok net bilinmiyor. Bu yorumları destekleyecek kanıtlarımız yok ancak Güney Kürdistan'daki ilerleyişi büyük bir komplonun sonucudur. İşte bu büyük komplonun bir parçası olarak gerçekleşen Şengal saldırısı öncesi KDP'nin peşmergelere nasıl bir yönlendirme yaptığını bilmiyoruz, elimizde kanıtlar yok ama sonuç olarak ortada bir katliam var. Ayrıca biz peşmergenin pozisyonu için politik olarak “kaçmak” yerine “geri çekilmek” ifadesini kullanmayı tercih ediyoruz. Peşmergenin bir prestiji vardı sonuç olarak geri çekilmesiyle halkın gözünde negatif bir peşmerge imajı doğdu.

“Kanımızın son damlasına kadar savaşacağız!”

- Rojava bölgesinde IŞİD nerelere kadar girmişti, son 2-3 aylık süreç öncesi ve sonrası durum nasıl?

- YPG üç bölgede birden savaşıyor. Cizire, Kobanê ve Êfrîn. En ağır savaş Kobanê'de verildi. Cizire'de de saldırıları oldu. Rabia'da mesela. Onlar Rabia'ya daha önce de girmek istemişlerdi ancak verilen direniş sonucu Rabia'dan çıkarıldılar. Şu an Rabia'nın büyük bir kısmı YPG'nin elinde. Musul tarafındaki küçük bir kısmı ise IŞİD'de. Cezaa'da da 13 günlük bir savaş oldu. Cezaa daha önce YPG'nin elindeydi, onlar almaya çalıştılar ve 13 gün boyunca çatışma yaşandı. Bu süre sonunda tekrar alınan Cezaa ile birlikte daha önce IŞİD'in elinde olan ancak kurtardığımız köyler var.

- IŞİD'in propaganda edildiği kadar “güçlü” bir örgüt olmadığı şeklinde yorumlar var. Bu konudaki yorumunuz ve IŞİD'in en son aldığı yenilgiden sonraki süreçte ne yapacağı üzerine tahminleriniz neler?

- Cezaa öyle normal bir savaş değildi. Hatta efsanevi desek yanlış olmaz. 13 gün boyunca yakın mesafeden el bomba-

larıyla savaştığımız bir alandı. Binlerce top ve merminin cephemize atıldığı bir savaştı. Ne kadar silahımız varsa Cezaa'da kullandık. IŞİD de elindeki tüm cephaneyi kullandı. Taş üstünde taş kalmadı. En son olarak bir kamyonu patlatıcı doldurup bize yönlendirerek patlatmak istediler. Biz ise bunu fark ederek kamyon harekete geçmeden patlattık ve onlar kayıp verdiler. Hatta en ciddi darbeyi bu şekilde aldılar. Daha önce kullandıkları bir taktiği, bu kez bize karşı kullanmaya çalıştılar ama başarılı olmadılar. Yine aynı bölgede benzer bir yöntem denemeye çalıştılar ve yine fark ederek onlardan önce biz patlattık kamyonu. Doğru IŞİD çok abartıldı, özellikle uluslararası medya tarafından fakat ciddiye alınmayacak bir güç de değildir IŞİD.

- Hangi açıdan?

- Sayı, teknik ve inanç açısından güçlü bir örgüt. Bu, karşı durulamayacak, durdurulamayacak bir güç demek değildir, YPG bunu ispatladı zaten. Ancak “IŞİD, nereye kadar gider?” sorusuna “En son kalan savaşçısına kadar savaşır” diye cevap verebiliriz. Ayrıca IŞİD'in beslendiği bir ortam var. Hem katılım hem teknik açıdan. Yerleştiği bölgelerdeki petrolden de çok büyük paylar alıyor. Özellikle Arap bölgelerinde, Arap şovenizmi ve faşizmi üzerinden politika yapıyor ve Kürt düşmanlığını körükliyor. IŞİD en güçlü örgüt olduğu için kişiler ve küçük İslami gruplar IŞİD'e katılıyor. Bu nedenle IŞİD kolay kolay bitirilebilecek bir örgüt değil. Uluslararası birçok gücün de IŞİD'in büyümesine göz yumduklarını söyleyebiliriz. Şu anda IŞİD'e tepki gösteren devletler istemeseydi IŞİD bu kadar büyümezdi. En büyük zemini Suriye muhalefeti sundu/sunuyor. Türkiye de en büyük desteği veren devlettir.

- ABD'nin “IŞİD'i vurma” şeklinde beyanları konusunda samimiyetini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- ABD adına **Barack Obama**'nın IŞİD'i vurma açıklamaları zaten Suriye'nin çıkarlarını koruma amaçlı yapılmıştı. Amerika'nın tüm hamleleri kendi çıkarları içindir. Şengal, Rojava ve Kürtler için adım atmayaacağını biliyoruz. Amerika da hava saldırısıyla IŞİD'in bitirilemeyeceğini biliyor.

- Rojava'nın stratejik konumunun oldukça değerli olduğunu biliyoruz. Bu nedenle IŞİD'in özellikle bu bölgelere saldırması için daha fazla örgütlendiğini söyleyebilir miyiz?

IŞİD'in saldırdığı noktalar daha çok Dicle-Fırat arası yani Orta Mezopotamya'dır. Yer altı/yerüstü zenginlikleri, petrol, su kaynakları açısından oldukça zengin bir bölge. Rojava da bu bölge içerisindedir. Bu nedenle Rojava'ya saldırıyor. Kürtlere saldırması ise Arap şovenizmini besleyerek bütünlük oluşturabilmek için yaptığı bir politikadır. Uluslararası anlamda Kürtlerin statüsünü tanımayan güçlerin de yönlendirmesi var.

“Kirli hesapları altüst ettik, IŞİD tasfiye oluncaya kadar savaşıcağız!”

Rojava’da savunma, oldukça kritik bir alan. Kantonların şehirlerinde, mahallelerinde, dağlarında ve tepelerinde oldukça aktif, dinamik güçlerle savunma ve saldırı taktikleri geliştiriliyor. Dolayısıyla Savunma Bakanlığı kurularak, dolaylı temaslara savunma politikaları üretiliyor. Rojava dışındaki güçlerle, devletlerle de görüşmelerin bu bakanlık tarafından yapılması nedeniyle bu konulardaki sorularımız için Savunma Bakanlığı en doğru adreslerdendi. Bu nedenle biz de fotoğraf makinemizi ve ses kayıt cihazımızı alıp bakanlığın yolunu tutuyoruz. Daha önce de bahsettiğimiz gibi hemen her yerde, özellikle kurumların önünde bulunan asayiş; bakanlık önünde daha sıkı. Asayişin sorularına verdiğimiz cevapların ardından davet ediyoruz içeriye. Askeri işlerin konuşulacağı bu mekân, diğer kurumlardaki rahatlık hissini vermiyor bize. İlk 10–15 dakika süren bir resmiyet havasından sonra bakan durumu hissetmiş olacak ki, masasından kalkıp yanımıza oturuyor. Sohbet sohbeti açıyor, kendimizi tanıttıktan sonra o resmiyet havası dağılıyor.

Merak ettiklerimiz üzerinden sorularımızın olduğunu söyleyince cevaplamakta memnuniyet duyacağını söyleyerek, ekliyor “Birçok gazeteci yaptığımız röportajı çarpıtarak yayınlıyor. Size güveniyoruz, bu nedenle istediğiniz soruyu sorabilirsiniz”. Biz de daha fazla zaman kaybetmeden sorularımızı sıralıyoruz.

- Rojava’daki süreci askeri açıdan nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evdirehîm Sarûxan: Devrim süreci aslında 2010 yılından öncesine dayanıyor. Öncesindeki örgütlenmemiz devrimin adeta habercisi oldu. Kuzeydeki örgütlenmeye paralel, devrimsel süreç burada da yaşanıyor. Özgürlük isteği, Rojava’daki Kürtlerde oldukça fazlaydı. Yüzlerce, binlerce genç, özgürlük için dağlara çıktı; Kürdistan’ın her bir parçasında savaşımaya başladı. Rojava’da böyle bir zemin vardı aslında. Savaş dolayısıyla hazır olan zemin, devrim için uygun hale getirildi. Ayrıca 12 Mart 2004 Qamişlo Serhildanı deneyimi vardı bu halkın. 2004-2011 yılları arası; Suriye savaşı öncesinde, Suriye Devleti Rojava halkı üzerinde büyük bir baskı uyguladı. Binlerce insan tutuklandı, onlarca işkenceye öldürüldü. Ayrıca Rojava’yı boşaltmak amacıyla on binlerce kişi köylerinden zorla göç ettirildi.

- Bu baskının hedefi esasta Rojava’ya yönelik miydi?

- Evet, buranın örgütlülüğüne darbe vurmak için yapılmıştı. Hatta bu baskılara karşı, 2004 yılında Qamişlo Serhildanı yaşandı. Bu isyan, Kürtlerin ağırlıkta olduğu bütün şehirlere sıçradı, oralarda da büyük eylemler oldu. Yine bu isyan sonrası birçok kadro tutuklandı, işkenceye öldürüldü. İşte 2011 öncesi; başta PYD olmak üzere örgütlenmelere büyük bir baskı, bu baskıya karşı da direnişin olduğu bir tablo vardı.

- Suriye’de yaşanan savaş sürecine gelecek olursak...

- Ortadoğu’da halkların ayaklanması yaşandı. Arap Baharı denilen ayaklanma-

dan bahsediyorum. Bunun işaretlerini Irak’ta görmüştük. Daha sonra da Tunus ile başlayıp dalga dalga yayılan isyanı Suriye’de de bekliyorduk. Tahmin ediyorduk değişimin olabileceğini. Devrimin başlangıcı olarak Suriye için 2011 tarihini söyleyebiliriz ancak Rojava için bu süreç daha erken tarihlerde başlamıştı. Suriye Savaşı, Rojava ve Kürtler için çok büyük bir fırsat doğurmuştu. Biz de bu kriz ortamını devrime evrilttik, 19 Temmuz’da süreci devrime sıçrattık. Kobanê’den başlayarak kazanıma dönüştürdük.

- Bu süreçte rejim güçleri ile karşı karşıya geldiniz mi, neler yaşandı?

- Suriye’de olaylar başladığında Rojava’da devrim gerçekleştirebileceğimizi biliyorduk. İlk olarak küçük, silahlı gruplar örgütleedik. O zaman YPG, YPJ yoktu. Gizli şekilde örgütlediğimiz bu gruplarla, saldırıdan çok kendimizi nasıl savunacağımıza ilişkin donanım kazanmaya çalıştık. Bu süreçte de Esad ve Baas rejimi ile de çatışmalarımız oldu ancak biz belli bir güce ulaştıktan sonra bu rejimler, bize karşı yaklaşımlarını değiştirdi. Çünkü bize rahatlıkla saldıramayacaklarını anlamışlardı. Ayrıca hâlihazırda bir savaş varken, bu savaş cephesini daha fazla genişletmek istememişlerdi. Bu süre zarfında ise biz de hareket olarak güçleniyorduk. Askeri güçlerimiz sayı olarak artıyordu. Bu şekilde 19 Temmuz Devrimi’ni gerçekleştirdik. Devlet güçleri devrim ilanından sonra bazı yerlerde çatışarak çıkarıldı, bazı yerlerde de kendileri teslim oldu. Şunu da belirtmemiz gerek; hala Rojava’da rejimin askeri güçleri var, bayrakları asılı bazı noktalarda. Bu güçler herhangi bir saldırıya yeltenmediği sürece onlara müdahale etmiyoruz. Aksi takdirde zaten onlar da biliyor, çatışıyor. Qamişlo bunu çok tecrübe etti.

- Suriye güçlerinin hala kısm kısm var olduğunu söylediniz. Biraz daha açar mısınız?

- Derik’ten Serêkaniye’ye kadar devletin rejiminin herhangi bir askerini görmezsiniz. Êfrîn ve Kobanê’de de durum aynı. IŞİD saldırısına maruz kalmamak için bile çekiyorlar güçlerini.

- Bahsettiğiniz süreçte sık sık ÖSO ya da rejim güçleri ile ittifak yapıldığı yönlü haberler yayınlandı. Siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bizim bu süreçte herhangi bir güçle işbirliğimiz olmadı. Ancak bu tür haberler sık sık yayımlandı. Özellikle Türk Devleti’nden, devlet basınından bu tarz karalamalar beklenir. Çünkü Türkiye’nin bu savaşta yer aldığı tarafı ve Suriye muhaliflerinin Türkiye’de yaşadığını düşünecek olursak şaşırmayız bu tür haberlere. Sadece muhaliflerin varlığını meşrulaştırmak için bile buradaki mücadeleyi boşa düşürmek amaçlı böylesi söylemler geliştiriyorlar. Dost olarak tabir ettiğimiz örgütlerin bu söylemleri ise, Kürtlere karşı bir güvensizlik sonucudur. Onlar “Kürtler nasıl savaşıyor, nasıl başarabilir” diye düşünüyorlar ve bu nedenle böyle söylemler geliştiriyorlar. Ancak bu iddiaların hizmet ettiği taraf, bizi karala-

maktır, boşa düşürmektir. Bizim kendi başımıza başaramayacağımızı düşünerek “Mutlaka arkasında güçler vardır, emperyalistler vardır” denilerek spekülasyonlar yapılsa da devrimi biz inşa ediyoruz. Bunu özellikle belirtmek isteriz.

Şu çarpıcı bir şey; biz Êfrîn ve Kobanê’de, Halep’te ÖSO’nun bazı grupları ile ilişki içinde olduk, birlikte savaştık, birlikte cephele açtık. IŞİD’e karşı özellikle birlikte zaman zaman savaştık, hala da savaşıyoruz. Bu açık bir durum zaten. Ancak bu taktik hamleyi rejim ile ilişkilendirmek, gerçeği çarpıtmak anlamına gelmektedir. Zaten bizim Suriye rejimleri ile ilişkilendirme durumumuz olursa ÖSO ile ortak cephele kuramayız. Kaldı ki öyle bir taktik politikamız olmadı.

- IŞİD ile yürütülen savaşta, sık sık Kürdistan’ın dört parçasındaki örgütlerin birleşmesi, ortak mücadele etmesi ihtimalinden bahsediliyor. Ancak KDP peşmergesinin tutumunu gördüğümüzde pek gerçekçi gelmiyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Şengal saldırısı olunca, biz de ilk gelen Ezidi grupları karşılamaya gittik. Orada anlatılanlara ve bizim gözlemlerimize göre yaklaşık 3 bin peşmergenin savaşmadan geri çekildiğini gördük. Bu durum ister istemez, arka planda bir anlaşmanın olduğu konusunda kafamızda bir yer edindi. Ancak kimsenin hesaplamadığı PKK, YPG ve HPG’nin müdahalesiydi. Bu nedenle hesapları tutmadı, şimdi de farklı bir politikaya doğru başka hesaplar yapılıyor. Şengal direnişi aslında herkesi şaşkına çevirdi, planları bozdu. Bu nedenle başta Barzaniler ne yapacaklarını şaşırı. Tüm hesapları boşa çıkardı ve farklı bir denge oluşturdu. Bu nedenle açıklamalar ve politikaları birbiri ile çelişkili halde. Ancak herkes gibi onlar da biliyor ki YPG ve HPG, 150 bine yakın insanı kurtardı. Bu tutarsız açıklamaların içinde; Amerika’nın IŞİD’e saldırmasına YPG’nin engel olduğu yönlü değerlendirmeler var. Ancak planları boşa çıktı ve tüm dünya bizim haklı olduğumuzu gördü, bizim başarılarımızı biliyor. KDP’nin de bu açıklamaları, prestijini daha fazla kaybetme korkusundan kaynaklanıyor.

- ABD’nin IŞİD’e “saldırmasını” nasıl yorumluyorsunuz? ABD’nin IŞİD’le “mücadele” ettiğini düşünüyor musunuz?

- IŞİD’in yara alması önemlidir. ABD’nin Kürdistan’da çıkarlarının oldu-

ğunu biliyoruz, fakat yaşanan gelişmeyi IŞİD’e yapılan herhangi bir müdahale olarak ele aldığımızda, elbette olumlu karşılıyoruz. Bizim için aslolan Kürdistan mücadelesi ve elde ettiğimiz kazanımlardır. Kürdistan’ın tanınmasıdır. Kürtlerin birliği ve Kürdistan için verilen mücadelenin esasları bizim için önemlidir. ABD’nin yer yer ÖSO ile kurduğu temaslar da bilgilerimiz arasındadır.

- Dünya ülkelerinin Rojava’ya karşı tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Dünyanın bütün ülkeleri Rojava’yı kendi çıkarlarına kurban ediyor. Rojava’da Filistin örneği gözümüze çarpıyor. İsrail ile Filistin halkı 1948 yılından bu yana savaşıyor. Muhtemelen bizim durumumuz da buna benzeyecek. Çünkü, Avrupa kendi ülkelerinden gelen cihatçı savaşçılardan kurtulmak istiyor. Onların bulunduğu yer de Rojava’dır. Rojava’da savaşan tek güç YPG/YPJ’dir. Dolayısıyla Avrupalıların yapması gerekenleri biz burada yapmak zorunda kalıyoruz. Bunu da sadece biz yapıyoruz. İster istemez kayıplar ve üzüntüler yaşanıyor. Sistemimizi yeni yeni inşa ediyoruz. IŞİD saldırdığı bölgelerde ilerleyemediği için ciddi bir moralsizlik yaşıyor. Örneğin Kobanê’de bir aya yakın saldırıları oldu ama geçemediler. IŞİD “Musul’a girdim, bir günde aldım. En ileri tekniği ele geçirdim, cephaneyi ele geçirdim” diyordu. Ama Kobanê’de bir türlü geçemedi. Serekaniye’de, Hesekê’de de geçemedi. YPG/YPJ karşısında güçlülükle savaşılabildiğini gördü. Bölgeleri işgal edemeyeceğini gördü. Onlar da muhtemelen kendi sistemlerini kurmaya niyetliler. Eğer uluslararası devletler, özellikle Türkiye- desteklerini çekerse, onlar da yavaş yavaş yok olacaklardır. Sorun daha erken çözülebilir, 15–20 yılı bulmayabilir.

- IŞİD sizce nasıl bir örgüt, savaşı 15 yıl sürdürebilecek kadar güçlü mü?

- IŞİD, gerçek anlamda teröristtir ve tasfiye edilmesi zorunludur. El Kaide kadar güçlü değil ama önemli bir gücü var. Biz iki yıldır aktif bir savaş veriyoruz ve birçok kayıplarımız oldu. Ancak IŞİD, bırakın ilerlemeyi, gerilemek zorunda kaldı. Özellikle Cezaa saldırısındaki başarısızlığı onlar için ağır bir darbeydi, bunun başlangıcı oldu. Biz, onlar tasfiye olana kadar savaşıcağız. Sadece Rojava’da değil, tehlike olarak gördüğümüz, ulaşabildiğimiz her yerde IŞİD’e karşı savaşıyoruz.

HASTALIĞIN TEDAVİSİ OLARAK ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ -3-

Elbette belirleyici olan doktorun doğru teşhisi koyabilmesidir. Bu, tedavi sürecinin en önemli aşamalarından birini oluşturur ve burada/bu aşamada belirleyici olan kesinlikle doktordur. Doktorun “ünü” doğru teşhisi koyamamasından geliyorsa ya da koyduğu teşhislerde yanlışlık oranı görece büyükse o doktor hastalar tarafından tercih edilmeyecektir. Bu durumda hasta ya başka doktora gidecektir ya da örneğimizdeki doktor “kasabanın tek doktoruysa” hasta kendi dünyasına kapanacaktır. Bunun için de doğru teşhislerin konulması oldukça önemlidir.

Hastalığın doğru belirlenmesi karşımıza iki seçenek çıkarır: Ya hastalığın tedavisini biliyoruz ya da tıp bilimi hastalığın tedavisini daha keşfetmemiştir yahut doktorumuz da araştırma sürecindedir. Kastettiğimiz şudur: ya örgüt veya yönetici komiteler zaafın çözümüne hâkimdir ve geçmişte bu zaafın çözümünde belirli bir deneyime sahiptir ya da örgüt veya yönetici komiteler de aynı zaafan mustarıptır. Her iki durumda da tedavi sürecini ele alıpta kendine özgü olması gerekecektir.

Öncelikle ikinci seçenekteki durumdan bahsedelim: Örgütün de aynı zaafan mustarıp olduğu durum. Böylelikle örneğimizdeki doktor da aynı hastalıktan mustarıp olduğundan aynı zamanda hastadır. Nihayetinde doktor hastaya göre daha deneyimli olduğundan tedavi sürecinde bir adım öndedir. Bu durumun hasta üzerinde belirli bir karamsarlık yaratacağı açıktır. Tedavi yöntemi de bilinmedi-

ği için, tedavi süreci de öncelikli olarak yöntemi de açığa çıkarmayı içerdiği için, tedavi süreci doğal olarak önceki seçeneğe nazaran daha uzun olacaktır. Bütün bunlar doktora fazladan görev yükler. Hastayı tedavi sürecinde motive etmekten tutalım da hastalığın çözümünün keşfedilme sürecine birlikte girmeye kadar bir dizi sorumluluğu vardır. En nihayetinde doktor, hastayla kuracağı ilişkide doktor kimliği üzerinden değil kendi hastalığı üzerinden ilişkilendirir. Doktor-hasta ilişkisi hasta-hasta ilişkisine bürünür. Doktorumuz hastayla dışarıdan değil içeriden ilişkilendirir. Hepimizin bildiği gibi hasta-hasta ilişkisi paylaşım, dayanışma ve birbirini anlama üzerine kuruludur.

Hepimizin bildiği örnektir: Kanser tedavisinde kemoterapi gören hastaya en büyük motivasyonu ne doktor ne ailesi ve yakın çevresi verebilir. Ona en büyük motivasyonu aynı tedaviyi gören başka bir hasta verir. Çünkü aynı ıstırapın paylaşımı iki hasta arasında aynı koşullarda bulunmalarından kaynaklı birbirlerini çok iyi anlarlar. Onları kimse aynı durumda olan bir başka hasta kadar iyi anlayamaz. Ve bu tedaviyi alanlardan birisinin gelecekte umutlu olması kadar hiçbir şey öteki hastaya umut veremez.

Doktorumuzun aynı hastalıktan mustarıp olması, eğer hasta tedaviye ikna edilmişse (o aşama aşılmışsa) farklı bir bakış açısından hasta açısından şanstır. Çünkü doktorun kendi deneyiminden kaynaklı geleceğe daha umutlu bakması gerekir. Ne de olsa doktor olmak kolay

değildir! Doktorun daha umutlu olması, hastayla hasta ilişkisi kurması sürecin önemli bir özelliğidir.

Tersi de doğrudur. Doktorumuz geleceğe umutla bak(a)mıyorsa, kendi tedavi sürecini aksatıyor ya da önemsemiyorsa bu durum hasta açısından olumsuz etkileri olacaktır. Bu durumdaki hastalar için tedavi süreci kendi kişisel özelliklerine, karakterine kalmış olacaktır. Mücadeleci, inatçı olanlar tedavi sürecini başarılı geçirirken diğerleri pes edecektir. Şüphesiz doktorun bu tavrı tedavi görenlerin tamamının kendisini geri çekmesiyle sonuçlanmayacak ancak kesinlikle tedavi sürecindeki başarı oranını büyük ölçüde düşürecektir. Bundan kaynaklı doktorun tavrı oldukça önemlidir, hatta belirleyicidir.

Bir de yukarıdaki seçeneklerden birincisinin yaşanması durumu vardır. Yani doktor aynı hastalıktan mustarıp değildir ve tedavi sürecine dair deneyimi büyüktür. Bu durumda hasta doktora çok daha fazla güvenir. Tedavi sürecine daha çabuk yönelir vs. Hatalardan değil zaafardan bahsettiğimiz unutulmamalıdır. Bunu hastalık olarak kanserle özdeşleştiriyoruz. Kanser tedavisi zorlu bir süreçtir. Hasta her adımda geri adım atma eğiliminde olabilir. Motivasyon çok önemlidir. Burada doktorun rolü tedavi sürecini orkestra şefinin orkestrayı yönetmesi gibi yönetmelidir. Ancak hastaya tedavi sürecinde en büyük motivasyonu orkestra şefinden değil orkestranın içinden gelebilir. Her ne kadar örneğimizdeki doktor aynı zamanda daha farklı bir kanser türüne karşı te-

Ya örgüt veya yönetici komiteler zaafın çözümüne hâkimdir ve geçmişte bu zaafın çözümünde belirli bir deneyime sahiptir ya da örgüt veya yönetici komiteler de aynı zaafan mustarıptır.

davi sürecinde ise (ki bu durum hastayla daha fazla bütünleşmeyi doğurursa da) de hastaya en büyük motivasyonu kendisi gibi tedavi sürecinde olan diğer hastalardan gelecektir. Bunun için de benzer hastalıklardan mustarıp olanlar mümkün olduğunca bir araya getirilmelidir.

Bu tarz hastaları bir araya getirirken dikkat etmemiz gereken nokta bir araya getirilen hastaların tamamının tedavi sürecine yönelmiş olması gerekliliğidir. Aksi takdirde hastaların birbirini olumsuz etkileyebileceğini hesaba katmak gerekir. Hele ki “yüzleşmenin” toplumsal bir problem olduğu şartlarda bu daha da önemlidir. En azından şu söylenebilir: bir araya getirilen hastalarda baskın eğilimin tedavi sürecine yönelmek olması gerekir, yoksa amaç gerçekleşmemiş olacaktır.

Örgüt hayatımızda eleştiri-özeleştiriye daha güçlü değerlendirebilmek için yukarıdaki vurgularımız aklımıza ilk gelenlerdir. Şüphesiz bu konuda derinleşmek gerekiyor. Bu anlamda bu makaledeki görüşler tamamlanmış görüşler olduğunu iddia etmiyoruz. Konu sadece bu yönüyle değil, çeşitli yönleriyle ele alınıp değerlendirilmelidir. Böylesi bir çabaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyoruz. (Bitti)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Engin Altan: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal ilçesinde **Seyfettin Çakır** adlı bir faşist tarafından katledildi.

Amutka Şehitleri: 200 kişilik ve tam teçhizatlı TC ordusuna karşı **Ali Karadağ** komutanlığındaki **Aziz Süer** ve **Murat Diri**'den oluşan gerilla birimi “Biz şerefli ölümü seçtik, teslim olmaya-cağız” diye haykırarak silahlarının son mermilerine kadar savaşarak şehit düştüler. Üç halk savaşçısının ihbarcısı **Hayri** ve **Müslüm Yıldırım**'ı Proletarya Partisi Ekim 1983'te cezalandırdı.

Ali Karadağ: 1974-75 yıllarında devrimci düşüncelerle Dev-Yol saflarında tanışan Karadağ, 1976'dan sonra Proletarya Partisi saflarında aktif bir şekilde faaliyet yürüttü. Kitleler tarafından sevilen, yaratıcı, alçak gönüllü, fedakâr ve ağırbaşlılığıyla dikkat çeken Karadağ, birçok ajanın cezalandırılmasında yer aldı.

Aziz Süer: 1980 yılında “GKK” hizbi saflarında yer alan Süer, 1981 sonbaharında ise özeleştiri vererek Proletarya Partisi saflarına geri döndü ve tüm özverisi ile devrimci faaliyete sarıldı.

Murat Diri: Dersim'in Ovacık ilçesinin Tetuşağı köyünde doğdu. 1979 yılında Proletarya Partisi ile tanıştı. Fedakârlığı ve alçakgönüllülüğü ile kitleler tarafından çok sevilen biriydi.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1976'da Proletarya Partisi ile tanışan Erdoğan, Elazığ, Dersim, Malatya, Maraş, Mersin, İstanbul ve İzmir'inde aralarında bulunduğu birçok ilde faaliyet yürüttü. Elazığ Ve Adana'da iki kez yakalandı ve ağır işkencelerden geçirildi ve tutuklandı. İşkencede “ser verip sır vermeme” tavrının takipçisi oldu. Neşeli, araştırmacı ve ısrarcı yapısı ile yoldaşları arasında çok sevilirdi. 1984'te bir operasyonda yakalandı ve yoğun işkencelerden geçirildi. Üzerindeki sahte kimliği de kabul etmeyerek işkencecileri adeta çılgına çevirmişti. İşkence timinin başında bulunan **Ekrem Yiğit** ve diğer işkenceciler çareyi onu katletmekle buldular.

Hıdır Yeter: Proletarya Partisi saflarında mücadele verirken Erzingan Tercan'a bağlı Yollarüstü karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Dumanlı Şehitleri: 27 Eylül 1998 tarihinde Tokat Almus'a bağlı Varzıl Köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı dağında halk ordusu erleri ile gerici faşist düşman güçleri ile çıkan çatışmada **Bahattin Günel**, **Leyla Karakoç**, **Ümit Güner** ve **Zeynel Çaplar** şehit düşer.

Bahattin Günel: Çalışmak, daha çalışmak, çalışmayı bir zevk haline getirecek kadar özümsemek... “Olmaz” denileni

olur hale getirecek kadar emeğin ve emekçinin kudretinin bilincinde olmak... O bunları yaşamında en iyi somutlayanlardandı.

Leyla Karakoç: O, kadının kendi prangalarını isterse nasıl parçalayacağına en güzel örneğiydi. O, prangasını ilk darbeyi evliliğine vurarak kırdı. Sonra çok sevdiği çocuklarından ayrılma kararı aldı. Kolay değildi elbet böyle bir karar vermek. Ancak O, “Sadece kendi çocuklarımı düşünme bireyciliğine düşmem” diyerek 1996 yazında profesyonel faaliyete katıldı.

Ümit Güner: Kütahya Simav'da üniversite okurken tanıştı Proletarya Partisi ile. '98 yazında profesyonel mücadeleye atıldı. O, “İnsanlaşmanın tek yolu savaşta yerini almak. Ve bu yolda tereddüt etmeyeceğim” bilincini kuşanmıştı.

Zeynel Çaplar: Tokat Merkez'deki Endüstri Meslek Lisesi'nde birlikte okuduğu **Dilek Konuk**'un profesyonel mücadeleye katılması sonrası o da '97 yılı içinde bölgeden katılan Partizanların arasında yerini aldı.

Halil Türker: 1973 yılında ekonomik koşullardan kaynaklı ortaokuldan ayrılmak zorunda kalmış ve küçük yaşta çalışmaya başlamıştır. 1992 yılında çalıştığı Tokat Devlet hastanesinde hastane yöneticilerinin faşist uygulamalarına karşı sendikal örgütlenme faaliyetleri yürütmüştür. 1993 yılında Proletarya partisi ile tanışması çok yeni olmasına rağmen disiplinli oluşu, çalışkanlığı, fedakârlığı ve militalanlığı ile kısa sürede gelişmiştir.

1997 yılında Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen bir eylemde gözaltına alınan Türker, iki yıla yakın kaldığı Ulucanlar hapisanesinde sınıf bilincini daha da yükseltti. Ulucanlar katliamının o karanlık vahşetinde devrimci ve komünist değerleri can bedeline koruyan Türker, baskından aldığı kurşunla 9 devrimci dostuyla birlikte ölümsüzleşirken, yüzündeki son gülümseme hapisanelerin direniş tarihine silinmemek üzere kazandı.

Almus Kadıvakkı Şehitleri: Tokat Almus Kadıvakkı Köyü'nde 27 Eylül 2001'de düşman güçleri ile çıkan çatışmada **Mehmet Şahin** ve **Cihan Fındık** şehit düştü.

Mehmet Şahin: Öğrencilik yıllarında tanıştı Proletarya Partisi'yle. “Yüzmeyi öğrenmek için ıslanmayı göze alacaksın” diyerek daldı kavganın içine. İki kış dışarıda geçirdi. Ayağı soğuktan yandı. Aylarca soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gerdi. Ve bu süreç Şahin'in kendi gücünün farkına varmasını sağladı... “Mehmet, yoldaşları için Kaf dağına gider” denirdi yoldaşları arasında.

Cihan Fındık: 2000 Ağustos ayında profesyonel mücadeleye katıldı. Sinan Günel'in hesabını soracak grupta yer aldığı öğrendiğinde heyecan ve sevinçten yerinde duramıyordu. Bu görevi yerine getirirken, hesap sorma bilincini kuşanarak şehit düştü. Yoldaşları sonrasında gerçekleştirdikleri eylemle yoldaşlarının görevini tamamlamıştır.

Yürüyüş gerçekleri nereye gömüyor?

Yürüyüş Dergisi bir süredir Ortadoğu'da yaşanan ve özelde de IŞİD üzerinden yaşanan gelişmelere dair değerlendirmeler yapıyor. Yürüyüş politik değerlendirme, analiz ve yorumlarını uzun zamandır "gerçekler", "yaşanan durum" üzerinden yapmayı büyük oranda bırakmış durumda. Bu durumdan Ortadoğu'daki gelişmeler de haliyle kurtulamamaktadır. (...)

Yürüyüş'ün 17 Ağustos 2014'teki 430, 24 Ağustos'ta 431 ve 31 Ağustos'taki 432. sayılarında IŞİD ve bölgesel gelişmelerin durumuna dair değerlendirmeleri içeren yazılarında; Yürüyüş ve P/C'nin gerçeğin karşısında nasıl da tanınmaz hale geldiğini görmek mümkün. "Ortadoğu'daki gelişmelere bakınca durumu tarif etmek için 'at izi, it izine karışmış' deyimini sanırsanız en uygun olanıdır. / Kim zalim, kim katil, kim kurtarıcı, kim ne yapmak istiyor... Yaşananların dünyaya sunulmasına bakınca her şeyin ters yüz edildiğini görüyoruz." (Yürüyüş sayı 432, 31 Ağustos)

En nihayetinde anlıyoruz ki bu karmaşa içinde Esat dışında tüm güçler halkların ya düşmanı ya da emperyalistlerin maşası, ittifakı vs. Ama Esat bu denklemde mazlum, mağdur ve anti-emperyalist! Bunu bu yazılarda örtülü şekilde görüyoruz ama Yürüyüş daha önceden açık açık "Esat anti-emperyalist küçük burjuva diktatörüdür" diyerek ezilenlerin doğal müttefiki olarak da yazdı çizdi.

Hemen bir parantez açarak P/C'nin emperyalizm yaklaşımına daha doğrusu sakatlanmış anlayışına da bakalım. P/C, ABD'yi neredeyse yegane emperyalist güç olarak tanımlamaktadır. P/C gericilik tartışmasını adını koyarak yapmak gerektiğini ifade ederek "Ne demek 'dünya gericiliği'. Devrimciler, sosyalistler için bu sorunun tek bir cevabı vardır: EMPERYALİZM!" diyor. (Yürüyüş sayı:432) Haklı bir noktaya değiniyor. Ama burada bırakmayıp "daha da somutlarsak Amerika'dır" diyerek emperyalizmi ve gericiliği tek bir noktaya hapsediyor. P/C, emperyalizmi bu şekilde ele alıp kavradığı için Ortadoğu'da (ve dünyada) gericiliğin izini sürerken, at ile it izini çokça karıştırmakla kalmayıp ortaya başka izler de bırakıyor.

Ama P/C'nin sorunu sadece bu değil. Daha büyük bir sorunu var. Sosyal-şovenizm ve onun siyasal sonucu olan Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik alerjik hali P/C'nin gerçekler karşısında ilgisizlikle sınırlı tutmuyor, gerçeği sakatlayarak tümüyle ters yüz ediyor. Son IŞİD saldırıları bağlamında Yürüyüş'ün yazdıklarına baktığımızda oldukça vahim bir noktaya savrulmakta olduğunu görmek mümkün.

Yürüyüş önce Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmle nasıl müttefik haline geldiğini ispatlamaya çalışıyor. Bunun için geçmişten bugüne Abdullah Öcalan, Cemil Bayık'ın bazı ifadeleri referans alınıyor. Hiç kuşkusuz Yürüyüş'ün bu ifadeler üzerinden PKK'yi eleştirme hakkı vardır. Kürt hareketinin siyasal çizgisindeki ulusal küçük burjuva çizginin lekeleridir bunlar. Bu çizgi emperyalizmle ya da egemen sınıflarla uzlaşma özellikleri taşıyan yapısal bir sınıfsal özelliktir. Ama aynı şekilde PKK'nin başka vesilelerle ve daha güçlü ve fazla sayıda emperyalizme yönelen söylemleri de söz

konusudur. Bu da onun bu çizgisinin diğer yönüdür. Bu iki çizgi arasında diyalektiğin ruhuna uygun olarak bir mücadele vardır. Bugün için esasta anti-emperyalist karakter baskınken, başka koşul ve gelişmede uzlaşmacı çizgi hakim hale gelebilir. (...)

P/C Kürt gördüğü yerde, emperyalizmi ve işbirlikçiliği görüyor!

P/C önce IŞİD'le mücadelede "Kürt grupları" diyerek bir torba oluşturup hepsini ABD müttefiki ve yeni "kahramanlar" olarak tanımlıyor. "Bu süreçte Amerika'nın müttefiki durumuna düşen Kürt grupları ise IŞİD'e geri adım attıran bölgenin 'kahramanı' oldular... Dolayısıyla emperyalistlerin IŞİD'e karşı kullanmak için Kürt grupları ile fiilen ve resmen müttefik oldukları" (Yürüyüş sayı: 432) diyerek tüm Kürt siyasi temsilcilerini şıpnışı emperyalizmin işbirlikçisi yapıyor.

Oysa davulla zurnayla dünyaya duyurulmasa da siyasetle ilgilenen herkesin özellikle Barzani ve PKK arasında Kürt meselesi de dahil ideolojik ve politik anlamda sınıfsal ve siyasal anlamda hem ciddi bir fark hem de bir çatışma hali söz konusu olduğu bilinmiyor değil. P/C'nin de kulağına gitmiştir, bu iki Kürt hareketi arasındaki farklılıklar!

Ki IŞİD saldırganlığına karşı emperyalizmin özel olarak Kürtleri kullanma yaklaşımına gerek olmadığını, Yürüyüş idrak etmektен muzdariptir. Zira IŞİD zaten direnmek ve karşı koymak için yeterli ve gerekli politik, ideolojik ve her ne sebep ise onu zaten veriyor. **Yürüyüş Kürt gördüğü her yerde emperyalizm ve işbirlikçi gören özel müstesna bir şoven gözlüğe sahip olduğu için IŞİD'in saldırılarına karşı Kürtlerin direnişini dahi o ünlü emperyalizm gerekçeyle zehirlemeye çalışıyor.**

"Bugün PKK'nin IŞİD'e karşı savaşması emperyalizmin icazetinde yürütülen bir savaştır. IŞİD'e karşı gösterdikleri 'kahramanlıklar' emperyalistlere, bölgede kullanılmaya hazır bir güç olduklarını kanıtlamak içindir." (Agy) Yürüyüş yakaladığını düşündüğü politik "açık"tan yürüyerek bir adım sonrasında bunları da yazıyor.

Yani IŞİD'le mücadele Kürtlerin kendi ulusal kimliklerine saldırıya, yapılan katliamlara, oluşan sürgünlere, tecavüzlere vs. karşı değil emperyalizmin icazetiyle ve onun gözüne girmek için yürütülen bir savaş!!! Yürüyüş'e bunu söyletmenin rasyonalite ve akıl olmadığı kesindir. **Eğer Irak ve Suriye Kürdistanı'nda yaşananlar bir Hollywood film platosunda çekilip servis edilen bir kurmaca değilse, IŞİD'e karşı gösterilen haklı ve meşru direnişe karşı tiksindirici bir politik kara çalması ile muhatabız demektir.** Hem de bu devrimci bir öznenen gelmektedir! Ne yazık!

Yürüyüş'ün "faka basmamak için" sınır tanımazlığı!

Ancak Yürüyüş hızını alamamıştır. Şu satırlar da Yürüyüş'ün sayfalarından dökmüştür: "Kürt milliyetçi hareket üç yıldır katliam yapan IŞİD'e, El Nusra'ya,

ve diğer İslamcı örgütlere karşı tek bir defa ses çıkartmamıştır. Katliamsa üç yıldır Suriye'de, kelle kesmekten tecavüzlere, toplu katliamlardan diri diri gömmele-re kadar her türlü katliamlar yapılmaktadır...

Neden ses çıkartmamıştır Kürt milliyetçi hareket? IŞİD'in gericiliğini yeni mi keşfetti? Elbette nedensiz değil; çünkü IŞİD o dönem emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından kullanılmaktadır. Amerika tarafından kullanılan IŞİD gibi örgütlere bile açık tavrı almamıştır Kürt milliyetçi hareket..." (Yürüyüş sayı: 432)

Yürüyüş'ün bu satırlarının yazarı gerçekten uzaydan dünyaya yeni inmiş izlenimi yaratmaktadır. Ama hayır bu denli yabancılaşma köklü başka bir politik-ideolojik soruna işaretler. **Birincisi** IŞİD ve ondan önce El-Nusra vs. örgütlerin, Rojava'yı TC'nin bizzat desteği ile yaklaşık 3 yıldır hedefe koydukları, Esat'tan önce Rojava'da Kürtlerle ve onların kazanımları ile savaşmışları emin ki Yürüyüş'ün bile duyduğu bir vakiadır.

Tabii onun bildiği ve başka kimsenin bilmediği başka gerçekler varsa Yürüyüş bu bilgileri hızla paylaşmalı ve Rojava'da YPG'nin 3 yıldır kimle savaşmış bir açıklık getirmelidir. Eğer Rojava'da bir savaş ve çatışma olmadığını iddia ediyorsa tüm kamuoyunu ve devrimcileri yüksek bir sorumlulukla aydınlatmalıdır.

Eğer bunları yapmayacaksa "Kürt Milliyetçi Hareketi'nin" bizzat savaş yürüttüğü güçlere karşı tavırsız kaldığı tespitini mantık dairesi içinde açıklaması gerekir. Ama Yürüyüş ve P/C genelde bu sorumlulukları üstlenmekten uzak durmayı tercih eder. "Ben söyleyeceğimi söyledim", "lafımı ortaya attım" havasında utanmazlığı bir tarz haline getirir.

Burada Kürt ulusal hareketi savunusu yapmıyoruz. (...) Devrimcilğin ürettiği tüm güzel değerlerin kirletilmesine karşı bu itiraz yapıyoruz. Zira Yürüyüş açıktan devrimci değerleri kirletme noktasına işi götürmektedir.

İkincisi, P/C, IŞİD'in emperyalistler tarafından Esat'a karşı kullanıldığını, ta o zamanlardan gerici olduğunu ifade ediyor. P/C için her şey çok basit gerçekten. IŞİD Esat'a saldırıyorsa kesin emperyalizmin yönlendirmesi vardır. Ama IŞİD Kürtlere saldırıyorsa Kürtler emperyalizm için savaşıyor! (...)

P/C Esat'ı kollarken ezen Arap egemenliğini koruyor!

P/C, IŞİD'in Esat'la ve hatta hiçbir egemen güçle ciddi bir mücadeleye girmediğini, bölgede egemen güçlerin rahatsızlık duyduğu-düşmanlık beslediği kesimlere yönlendiğini görmeyecek kadar körleşmiştir. IŞİD mazlum ulus ve halkların ensesinde boza pişirmeye yeminli bir karşı-devrimci, katil örgüttür. En önemli hedeflerinden birisi de Kürt ulusu ve onun kazanımlarıdır. Bu örgüte karşı Kürtlerin haklı mücadelesini "emperyalist icazetli, onun piyadeliği" olarak yorumlamak, değerlendirmek Türk egemen zihniyetinin uzantısı olan Kürt gördüğü yerde "hain, işbirlikçi, emperyalizm maşası" görmekten başka bir şey değildir. Bu Kemalist zihniyetin P/C'ye bu-

laştırdığı sosyal-şoven bir lekedir.

(...) P/C, Suriye'de ezen ulus olan Arap egemenliğinin temsilcisi ve ezilen Kürt ulusal haklarının açık düşmanı olan Esat'a gösterdiği toleransı Kürtlere göstermeyecek kadar Türk egemen zihniyetinin etkisi altındadır. Bu yaklaşımın kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde tarihsel olarak Türk ve Kürt ulusları arasındaki ezen ezilen ilişkisinin bir yansıması olduğu açıktır. P/C egemen, büyük, ezen ulusun tüm toplumsal hastalıklarının devrim cephesindeki sosyal-şoven yanlarını taşımaktadır.

Kürtler karşısında tüm egemen ezen uluslar saflarında hizalanmak!

Durumun vahameti ise P/C'nin hem iç hem dış politika bağlamında artık bir mesele olan Kürt meselesine aynı pencereden yani ezen uluslar (Türk, Fars ve Arap) penceresinden bakıyor olmasıdır. Kürtlerin gericiliğin saldırılarına karşı açık, silahlı, demokratik mücadelesini ya yok saymakta ya da "emperyalizm" bağlantılı diyerek küçük düşürmeye çalışmaktadır. Türkiye'de barış politikası ve Türk egemenleri ile uzlaşma siyaseti hedefe oturtuluyor. Bu eleştiriler bir yere kadar anlaşılabilir. Ancak Irak ve Suriye bağlamında bu gerekçeler bulunmadığında yani P/C düz mantığına gerekçe oluşturacak bir maddi temelden yoksun hale gelince (silahlı mücadele var, egemen sistemin egemenliğini fiilen parçalama var vs.) bu defa önce gerçeği çarpıtmakta yani yalan söylemekte sonra da bu yalanla emperyalizmle işbirliği gerekçesi üretmektedir. P/C'nin durduğu vahim nokta burasıdır. (...)

Yürüyüş 17 Ağustos tarihli 430. sayısında "Halk Düşmanı IŞİD'i Yaratan Besleyip Büyüten Amerika ve İşbirlikçileridir!" makalesi, 31 Ağustos tarihli 432. sayıda "Işid Emperyalizminin Gayrimeşru Çocuğudur / Başta Emperyalizmi Hedef Almadan Işid'e Karşı Savaşıyor Olamazsınız!..." ve "Solun Köşe Taşları 'Kendine Devrimci Diyenler'" başlıklı makaleler; devrimci ve demokratik cemaat bölgesel gelişmeler ve Kürt meselesi bağlamında ibretlik diyebileceğimiz ve en genel anlamıyla ezilenler cephesinde politik bir utançla anılacak makaleler olarak şimdiden tarih tarafından kaydedilmiştir.

Yürüyüş ve P/C "gerçeklerle ilgilenme" macerasını kaybetmiştir artık. Kendi politik tutumuna uymayan her gelişme ve gerçek P/C'nin Prokrustes Yatağı'na* mahkum kalacaktır. Bu sadece Kürt meselesi için değil tüm toplumsal, sosyal ve siyasal meseleler için böyledir. Ancak Ortadoğu'daki son gelişmelere dair Yürüyüş'te yayınlanan yazılar, yalanın alenen bilinen/kanıtlanan gerçeklerin yerine nasıl ikame edildiğinin kanıtlarıyla doludur.

* Prokrustes Yatağı: Prokrustes Yunan mitolojisinde eski Attika'da yolcuları işkence yatağına yatırıp onları yatağa uygun hale getirmek için geren ya da ayak ve bacaklarından kesen haydut. Bu kavramın politik kullanımı herhangi bir şeyi maksadına uygun hale getirmek için çarpıtma, sakatlama anlamında kullanılır.

“Ders kitapları heteronormatif ve cinsiyetçi”

H. Merkezi: LGBTİ örgütlenmesi Kaos GL'ye bağlı **Eğitim Çalışma Grubu**, okullarda okutulan Hayat Bilgisi ve Sosyal Bilgiler ders kitaplarını inceleyerek bir rapor hazırladı. Kitap-

ları kadın-erkek figür sayısı, kadın karakter sayısı, LGBTİ bireylerin görünürlüğü, heteroseksüel aile yapısı, kadın rolleri, erkek rolleri, muhafazakâr yapıya uygun kıyafet, duruşlar ve

oturuş biçimleri, kitaptaki metinlerin başlıkları gibi çerçevelerden inceleyen ve rapor sonuçlarını açıklayan Kaos GL, ders kitaplarını “heteronormatif ve cinsiyetçi kalıplarla dolu” şeklinde niteledi.

Rapora göre aile ve yuva vurguları

ders kitaplarında ve özellikle başlıklarda ön plana çıkartılırken heteroseksüel aile yapıları bu şekilde özendiriliyor. Rapor ayrıca, ders kitaplarında kullanılan resimlerde de erkeklerin görsellerde kadınların iki katı sayıda olduğuna da dikkat çekiyor.

MKP gerillası Akdemir şehit düştü

H. Merkezi: Halkın Günlüğü Gazetesi haber sitesinde yayınlanan habere göre Dersim Pulur (Ovacık) kırsalında yaşanan kaza sonucu Maoist Komünist Partisi (MKP)'ne bağlı Halk Kurtuluş Ordusu gerillası **Tugay Akdemir** şehit düştü. Yerel kaynaklardan edinilen bilgiye göre Xozat doğumlu Akdemir, kendi silahının kaza sonucu ateş alması nedeniyle ölümsüzleşti.

Erzincan'da dayanışma pikniği

Erzincan Partizan olarak düzenlediğimiz dayanışma pikniğini Kalecik Köyü'nde gerçekleştirdik. Munzurlarda gezdikten sonra pikniğimize kısa bir söyleşi ile devam ettik. Gerçekleştirilen söyleşide yönelimlerimiz üzerine kısa bir tartışma gerçekleştirdik.

Köy, gençlik, mahalle sorunlarına ve yozlaştırma politikalarına karşı dar kapsamda değerlendirip, önümüzdeki süreç için geniş katılımlı bir toplantı kararı alındı. Halay, slogan ve türkülerle dayanışma pikniğimiz sona erdi.

(Erzincan Partizan)

Dersim'de gazete çalışması

14 Eylül günü Xozat ve Geyiksuyu'na Partizan ve YDG olarak Özgür Gelecek Gazetesi'nin dağıtımını yaptık. Partizan önlük ve şapkalarıyla ilk önce Xozat merkezde esnaf dağıtımını gerçekleştirdik. Xozat dağıtımını tamamladıktan sonra Geyiksuyu dağıtımına geçmek için yola koyulduk.

Köyde yaptığımız yazılamalar ve gazete dağıtım sırasında; köy halkının, sorunlarını dile getirmesi ve bizden başka çözüm yolunun olmadığını belirtmesi Armenaklardan Beşlere atılan tohumların bir göstergesiydi. Çalışmalarımız esnasında, asker de köyde devriye atmaya başladı. Dağıtımımız bittikten sonra köy çıkışında önümüzü kesen asker, kimlik kontrolü ve arama yaptı. Bizi bir süre keyfi bir şekilde beklettikten sonra bıraktı.

(Dersim'den bir ÖG okuru)

Afedersiniz, sizin fitratınızda timsah gözyaşı var

Geçtiğimiz günlerde, Zonguldak'ta maden ocaklarından dört tanesini kapatmak zorunda kalan patronun “içler acısı” durumu yandaş medya tarafından oldukça ilgi görmüştü. Patron ağlamasın da kimler ağlasın; sömürü üzerine kurulu sistemin en çok ihtiyaç duyduğu şey elbette ki sömürülecek olan insanlardır. Sistem işsizler ordusu yaratmalıdır ki kötü koşullarda daha az ücrete çalışabilecek işçiler olsun. Egemenler nezdinde üç maymunu oynayan burjuva medya da bu işsizler ordusunu var edenlerin ve işçi katillerinin her daim yanında olmuşlardır. Maden ocaklarını torba yasanın getirdiği ağır yükümlülük nedeniyle kapatmak zorunda kalan “zavallı” patronun durumuna çok üzülen medya, “İşçileri işten çıkarırken gözyaşlarına boğulan patron, işçileri de ağlattı” yazılı manşet atmışlardı gazetelere. Tabii, tutup da işten atılan işçilerin durumunu ele alacak değiller ya! Yazık patrona! Nasıl kuracak tekrardan işçilerin kanını emdiği ve sermayesini katmerlediği maden ocaklarını!

Tabii burjuva medya da haklı, artık bir gün içerisinde bir çok işçi ölüyor-ken farklı ve çarpıcı olaylar olması gerekir kaleme almak için! Burjuva medya geçmişten bu güne her daim sistemin kuyrukçusu olduğunu göstermiştir. Çok uzağa gitmemize gerek yok, Gezi İsyanı'nda da sokakta halka yönelik saldırılar sürerken ve insanlar katledilirken ekranlarda penguen belgeselleri ve o dönemin başbakanı T. Erdoğan'ın fetvaları veriliyordu. Yine burjuva medya Soma maden ocaklarında katledilen yüzlerce işçinin gerçek rakamlarını halka duyurmaktan korktuğu için doğru düzgün bu konuya ilişkin haber dahi yapmamış; Soma'da katledilen maden işçileri için sokaklara çıkan halka polis saldırısı olmuştu fakat yine bu saldırılara yönelik tek bir haber görmek mümkün olmamıştı.

Hangisi oyun?

Mecidiyeköy'de 10 işçiye mezar olan Torun Center'in de sahibi olduğu Torunlar Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı'na ait Esenyurt'taki Torium AVM, uzun namlulu silahlarla tarandı. İşçi cinayetlerinin faillerinden hesap sorma amaçlı yapılan bu eylem hakkında, İstanbul Ticaret Borsası Başkanı **Ali Kopuz**: “Mecidiyeköy'de ölen 10 işçi için gösterilen tepki bir oyundur” dedi. Elbette ki bu durum egemenler/katiller nezdinde bir oyundan öte-

İşte bu doğrultuda tarihin değişimini sağlayacak işçi sınıfına ise hayıflanmak, ölenlerin ardından ağıtlar yakmak düşmemelidir. İşçi sınıfı bilmelidir ki tarihin değişimini sağlayacak gücü yaratmak ellerindedir.

ye gidemez. İşçi düşmanı olan Kopuz da diğerleri gibi, işledikleri işçi katliamlarını meşrulaştırmak için, halkın demokratik eylemlerini “oyun” olarak ele alıyor. Yani mağduriyet tezgâhtarlığına soyunup pazarlama yapıyor.

Kopuz, bu cümleleri kurarak bütün işçi cinayetlerinde olduğu gibi bunun sorumlusunun da daha fazla kar isteyen patronlar ve daha fazla kar amacına hizmet eden devlet (yani bir bütün sistem) olduğunu hatırlatmış oldu. Ölümü işçiye, köylüye, emekçiye reva gören egemenler; arsızlığın hududunda kâr içinde raks ederken çıkıp sonra da pervasızca açıklamalarda bulunuyorlar. Arsızlığı elden bırakmayan egemenlere sorarız; gözlerini kar hırsı bürüdüğü için, işçilerin güvenlik önlemlerini almayıp her gün onlarca işçinin ölümüne sebep olanların yaptıkları mı oyun? Yoksa işçilerin kanıyla beslenip, döktükleri kanlarla ayakkabı kutularını dolduranlardan hesap soranların yaptığı mı?

Geçmişten bu güne egemenlerin sermaye amaçlı işledikleri cinayetler serisine baktığımız zaman, TC'nin bütün karanlık ve katil yüzü ortaya çıkıyor. “Yaptıkları oyunlar” ile beraber işçi cinayetinden sonra çıkarmış oldukları yasalar ve önergelerle işçi sınıfının gözünü boyamaya çalışmaktalar.

Aslında meselenin özüne indiğimiz zaman, hakim sınıfların asıl amacı göz boyamak da değil, bu yasalar ve önergeler işçi sınıfının iktidarlarını zorlamasından kaynaklı, hareketi denetim altına almak için verilen tavizlerdir. İşçi sınıfı, kendi tarihsel pratiklerinden de çok iyi bilmektedir ki, bu devlet kendisine baskı ve ölüm olurken bir taraftan da işçi sınıfının gücünden ve birliğinden korkmuştur. İşte bu doğrultuda tarihin değişimini sağlayacak işçi sınıfına ise hayıflanmak, ölenlerin ardından ağıtlar yakmak düşmemelidir. İşçi sınıfı bilmelidir ki tarihin değişimini sağlayacak gücü yaratmak ellerindedir.

131. haftada Hasan Aslan'a özgürlük istendi

İstanbul: Hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için gerçekleştirilen “F Tipi” oturma eyleminin 131. haftasında hasta tutsak **Hasan Aslan**'a özgürlük istendi.

Eylemde açıklama yapan **Ahmet Demirsoy**; Aslan'ın 23 yıldır hapiste olduğunu söyleyerek kronik akciğer hastalığı (KOA), astım ve mide rahatsızlığı bulunan Aslan'ın ihtiyaçlarını tek başına karşılayamadığını belirtti. Demirsoy, Aslan'ın Adalet Bakanlığı ve Adli Tıp Kurumu'na yaptığı tahliye başvurusunun

“kamu güvenliği” gerekçe gösterilerek reddedildiğini söyledi. Demirsoy, Aslan'ın bir an önce serbest bırakılması için çağrı yaptı.

“Katil IŞİD, işbirlikçi AKP”

H. Merkezi: IŞİD çetelerinin Kobanê'ye yönelik başlattığı saldırılar bir haftayı geride bıraktı. TC'nin de açıktan desteklediği ve sınırda Kobanê'ye destek için gelen halka yönelik saldırısıyla da destek tavrını büyüttüğü bu süreçte, bir çok ilde IŞİD ve TC'nin saldırganlığı protesto edildi.

İstanbul

* **Taksim:** İstanbul'da HDP'nin çağrısıyla bir araya gelen devrimci-demokrat kurumlar ve halk, Kobanê'ye destek için Taksim Tünel'den Galatasaray Meydanı'na yürüdü. Eyleme **HDP** bileşeni siyasi partilerin yanı sıra **Partizan, ÖDP, Halkevleri, Alnteri, Mücadele Birliği** ve **DİP** de katıldı.

Tünel'de kitlenin önüne barikat kuran polis, Öcalan posterlerini ve YPG flamalarını gerekçe göstererek, yürüyüşe izin vermeyeceğini söyledi. Ancak kitlenin yoğun katılımı üzerine polis barikatı açıldı ve çevik kuvvetin bir bölümü çekildi. Galatasaray Meydanı'na kadar coşkulu sloganlarla yürüyen kitle adına açıklama gerçekleştirildi.

* **Kadıköy:** 21 Eylül günü HDP/HDK'nin şovenizme ve ırkçılığa karşı mücadele çağrısı ile Kadıköy halkı Boğa Meydanı'nda bir araya gelerek yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte ayrıca IŞİD çetelerinin Kobanê'ye yönelik başlattığı saldırı da protesto edildi.

Kadıköy'de faşistlerin “**Kadıköy'de Kürtleri istemiyoruz**” yürüyüşüne karşı düzenlenen eylemde, “**Kadıköy'de faşizme ve çeteleşmeye, Kobanê'de IŞİD'e geçit vermeyeceğiz**” pankartı açıldı. Eylemde Kobanê direnişine de çağrı yapıldı.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu 21 Eylül Pazar akşamı Şengal halkı ile dayanışması gecesi düzenledi. Fuar Açık Hava Tiyatrosunda gerçekleştirilen etkinlikte, Şengal dayanışma çağrısında bulunulurken, Kobanê'de IŞİD çetelerinin saldırıları karşısında direnen halkın yanında olmak gerektiği belirtildi. Sınırda bekleyen halka yönelik asker saldırısı da kınandı.

Hapishaneler gerçeğinde infaz yakmalar

Hapishaneler bir ülkenin en yalın gerçekliğini ortaya koymaktadır. Toplumsal muhalefetin önemli bir ayağı olan hapishaneler; keyfi, sistematik saldırıları ile devleti tüm omurgalarıyla tarif etmektedir. Toplumsal muhalefeti bastırmak için hapishanelere ağırlık verilmesi ve hatta mevcut hapishanelerdeki saldırıların boyutlandırılması; toplumsal muhalefete karşı hapishanelerin devletin nefes borusu olarak işlev görmesine hizmet etmektedir.

Bu anlamıyla hapishaneler her şeyden önce devletin muktedirliğinin tesis edilmesi anlamına gelen yapısal kurumlardır. Egemenlerin kalleleri olarak ifade ettiğimiz hapishaneler bugün birçok keyfi saldırının odağında yer almaktadır. Bunun son örneği olan ve kampanya kapsamında ele aldığımız “**İnfaz yakmalara son! Nihat Konak'a özgürlük!**” çalışması hapishaneler sorununun önemli gündem maddelerinden birisidir. Her şeyden önce Nihat Konak şahsında başlatmış olduğumuz çalışma hapishanelerdeki infazı yanan birçok tutsak açısından önem arz etmektedir. Emsal teşkil etmesi gereken çalışma kapsamı itibari ile hapishanelerdeki mücadelenin dışarıda hayat bulması anlamına da gelmektedir.

Tekirdağ “infaz yakma eğlencesi”

Son zamanlarda F tipi hapishanelerde disiplin cezaları ve idarelerin “*iyi halli değil*” adı altında verdiği idare gözlem kurulu kararları ile, süresi dolan tutuklu ve hükümlülerin tahliye olmaları engellenmektedir.

Mahkeme kararları olmadığı halde disiplin ve gözlem kurulları kendilerini savcı ve hâkim yerine koyarak özgürlüğü kısıtlayıcı, hukuksuz, keyfi kararlar almaktadır. Bu keyfi uygulamalar her hapishanede olurken en çok Tekirdağ 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde gündeme gelmektedir.

Öncesinde çeşitli işkencelerle, disiplin cezaları, kitap kısıtlaması ile gündeme gelen Tekirdağ F tipi Hapishanesi'nde Nihat Konak gibi infazı yanan 5 siyasi tutsak bulunuyor. Çalışmalar kapsamında kamuoyunda kendini ifade etmek isteyen tutsaklar İHD'ye gönderdikleri mektupta infazlarının yakılarak keyfi uygulamaya maruz kaldıklarını belirtiyorlar. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde infazı yanan tutsaklar şu şekilde;

Serdar Eren: 17 Mayıs'ta tahliye olması gerekirken hapishane idaresi tarafından katılmadığı bir eylem bahane edilerek infazı yakıldı. 3 aydır hapishanede keyfi bir şekilde tutulmaktadır.

Nuri Ataseven: Serdar Eren ile

Toplumsal muhalefeti bastırmak için hapishanelere ağırlık verilmesi ve hatta mevcut hapishanelerdeki saldırıların boyutlandırılması; toplumsal muhalefete karşı hapishanelerin devletin nefes borusu olarak işlev görmesine hizmet etmektedir.

aynı dosyadan tutuklu bulunan Ataseven, 15 Mayıs'ta tahliye olması gerekirken infazı yakılarak tahliye edilmedi.

Eşref Aslan ve Bilal Oğrak:

Kesinleşmiş disiplin cezaları olması nedeniyle “*iyi halli değildir*” denilerek, infazları yakılmış ve tutsak edilmiş durumdadır.

İhsan Akbıyık:

30 Nisan'da tahliye olması gerekirken disiplin cezaları bahane edilerek tahliye edilmedi.

İnfaz yakmalara son!

Bahsettiğimiz hapishanelerdeki keyfi uygulamalara karşı İstanbul ve İzmir'de eylemler yapıldı.

İzmir

İnfazı yakılarak tahliye tarihi 3 yıl uzatılan Nihat Konak ile ilgili olarak **Partizan**, İzmir'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinde gerçekleşen basın açıklamasına **ESP, Kaldıraç, DHF** ve İzmir LGBTİ İnisiyatifi de destek verdi.

“İnfaz yakmalara son! Nihat

Konak'a özgürlük” pankartının açıldığı eylemde basın açıklaması yapılarak, Nihat Konak'ın keyfi bir biçimde hapishanede tutulduğu ve 98 yılından bu yana tutsak olan Nihat Konak'ın 3 yıl daha keyfi bir şekilde tutsak tutulmasının “hukuksuz” olduğu ifade edildi.

İstanbul

İHD İstanbul Şubesi de Galatasaray Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak, Nihat Konak'ın infazının yakılmasını protesto etti.

Eyleme PŞTA ve YDG de katılırken, İHD adına basın açıklamasını Aylin Hocoloğlu okudu. Hocoloğlu konuşmasında, F Tiplerinin açıldığı gündemden beri hak ihlalleri ile gündemde olduğunu belirterek Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nin ise bu konuda “ünlü” bir hapishane olduğunun altını çizdi ve “*Konak'ın haksız ve hukuka aykırı disiplin cezalarıyla özgürlüğünden alkonularak en temel hakkının çiğnenmiştir*” dedi.

Basın açıklamasının ardından Nihat Konak'ın oğlu **Baran Konak** da bir konuşma yaptı.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Muhabirlerimiz Kobanê sınırından bildiriyor:

KOBANÊ, IŞİD'E MEZAR OLACAK!

Riha/Pirsûs: Tarih, bu toprakların zulüm görmediği tek bir ana şahit olmadı. Zalimlerin silahları tek bir an susmadı, her kim neyi planlıyorsa Kürtler tek kere bile ölmekten kurtulamadı... Ve gençler bir an vazgeçmedi savaştan, savaşmaktan... Rojava'daki yangın dört bir yanı sararken Kürtler adına, şimdi Êzîdîlerden IŞİD'e lanet eden asi bir stran yükseliyor Kobanê köylerine doğru... Kobanê sınırının, T. Kürdistanı'nda kalan tarafta herkes bu strana eşlik ediyor...

"Kobanê ile Pirsus etle tırnak gibi"

Suriye Kürtlerinin tarihsel kazanımlarına uzanan dil, çekilen bıçak olan IŞİD'in hedefinde Rojava'nın üç kantondan biri ve en önemli mevzisi olan Kobanê var. Esasta Kobanê düşürülmeye çalışılsa da, IŞİD şu anda sadece köylerde ciddi bir tehlike yaratmış durumda. Zaten IŞİD nedeniyle T. Kürdistanı'na gelenler, çoğunlukla köylerden göç edenler.

Kobanê merkezi, YPG gerillalarının kontrolünde. Riha (Urfa) Suruç ile (Pirsûs) komşusu olan Kobanê, bir hevalin değişimiyle "etle tırnak gibi". Hatta Etmenak Köyü de aslında Kobanê olarak ifade ediliyor. On yıllar önce Kürt halkının arasına çekilen sınırlarla farklı isimlendirilse de aslında halk için burası hala Kobanê.

Riha Pirsûs köyleri Oxan ve Etmenak, şu an Kobanê'ye yönelik saldırıların muhatapları. Özellikle Etmenak Köyü, on binlerce Kobanê köylüsünün geçiş yeri olmasıyla ayrı bir önem kazanıyor. Geçiş yapanlar akraba ve tanıdıkları varsa eğer onları bulmaya çalışıyor, yok ise ya Kobanê'den gelecek

olumlu haberlere kulak kesiliyor ya da sonu bilinmez kararlarla gidiyor. Gençler, erkeklerin önemli bir kısmı ailelerini sınırdan geçirip güvenli bir şekilde bıraktıktan sonra Kobanê'ye dönüyor.

Kobanê ile Etmenak Köyü arasındaki geçişler sadece IŞİD zulmünden dolayı göç etmek zorunda kalanlardan değil, aynı zamanda T. Kürdistanı'ndan çağrılara kulak vererek YPG saflarına katılmak isteyenler tarafından da yapılıyor. Ve aslında bölge halkındaki ve yetkililerdeki anlayış, özellikle eli silah tutanların Kobanê'de kalması, gelmişse de geri dönerek bölgeyi savunması gerektiği yönünde. Sınırı geçen Kobanê köylülerinin istisnasız hepsinin gözlerinde yaş, IŞİD'e ve onu besleyen TC'ye ciddi bir öfke var. Çocuklarını sınırdan geçirdikten sonra kaybeden, bir yandan çocuklarını ararken, anne ve babasını da öte tarafta bırakmak zorunda kalmış bir köylünün hikâyesi her şeyi açıklıyor. Neredeyse herkesin böyle hikâyesi olduğunu düşündüğümüzde ise durumun vahameti ortaya çıkıyor.

Herkesin gözü kulağı Kobanê'de...

T. Kürdistanı'ndan Pirsûs'a gelen binlerce kişi, günlerdir Kobanê sınırında bekliyor. Etmenak'da kurulan çadırlar, askerler tarafından söküldükten sonra halkın kararlılığıyla tekrar kuruldu. Kurulduktan sonra da 50 bini aşkın Kobanê köylüsü sınırdan geçti. Numan Kurtulmuş, Mehdi Eker ve Efan Ala gibi "devlet büyüklerinin" gelmesi ise hayırlara vesile olmadı. Velhasıl halk biliyor ki, sabah IŞİD'e silah vb. veren TC'nin, öğlen gelip "Suriye'den kaçanları" nasıl kurtardıklarını (tam da, "kaçtıkları" zamanda ve yerde) anla-

tabileceğini düşünmesi ne kadar ahmakça ve devletin ahlakına uygun bir düşüncedir. Bu durumu fırsat bilen TSK güçleri de halka saldırmakta ne kadar usta olduğunu defalarca gösterdi. Bahaneleri hazır; "200 metre geri gidin, Suriyeli vatandaşlar rahat bir şekilde geçiş yapamıyor"!

Suriyelilerin evlerini, yurtlarını bırakmasının sebebi olanlar, onların Türkiye'ye daha rahat geçmesi için uğraştıklarını iddia ediyorlar! Oysa gerçekte Kobanê halkıyla dayanışmak için sınıra kilometrelerce yürüyerek gelen halkın, Kobanê halkının eşyalarını, çocuklarını bazen de fenalaştığı için kendilerini taşımak; onlara su vb. temel ihtiyaçları hemen sağlamak için sınırdan beklemesini devlet hazmedemiyor. Televizyonlarda verilene ve devlet sözcülerinin dediklerine baksak, sanki "Devlet buradaki insanlara sahip çıkıyor" diye düşünüyoruz. Ama gerçek tam da anlattığımız gibi cereyan ediyor sınırdan. Asker defalarca bekleyişte olan halka saldırdı. Gerçek mermilerin de gece gündüz kullanılıyor olması, burada

herhangi bir ölüm ihtimalini artırıyor.

Etmenak Köyü ve buraya gelen insanların gözü kulağı Rojava'da, Kobanê'de... Herkes birbirine oradaki durumu soruyor. "Kobanê düşmüş mü?", "YPG şu kadar köyü geri almış", "Kobanê çok iyiymiş" duyulabilecek cümlelerden bazıları. Tam olarak Kobanê'de neler gerçekleştiğini kimse öğrenemese de, sınır açıkken oraya gidip gelenler, YPG'lilerle ve halkla konuştuklarını ve onların da durumun iyi olduğunu söylediklerini anlatıyor. Yedi den yetmişe bekleyişi sürdüren yurtsever halk, olumlu haberler bekliyor.

Kürdistan topraklarından eksik olmayan ateş, dün Şengal'i tutuştururken bugün Kobanê'de yanıyor. Çok yaşlı bir Kobanê köylüsünün, yine bir asker saldırısının ardından söylediği "DAİŞ çocukları bile katlediyor. 3 yaşında bebeği kestiler. Biz gördük. Bunlar Müslüman olamaz, Tayyip Erdoğan Müslüman değil. O Kerdoğan'dır." sözleri zulmü anlatmaya, sebebini göstermeye yetiyor. Ve bu ateş kolay söneceğe benzemiyor.

